

**Prou bombardejos de
l'OTAN. Fora l'OTAN
dels Balkans.**

**Fora tropes sèrbies
de Kosova.**

**Independència per a
Kosova**

Sumari nº1

Neix Lluita
Internacionalista pàg. 2

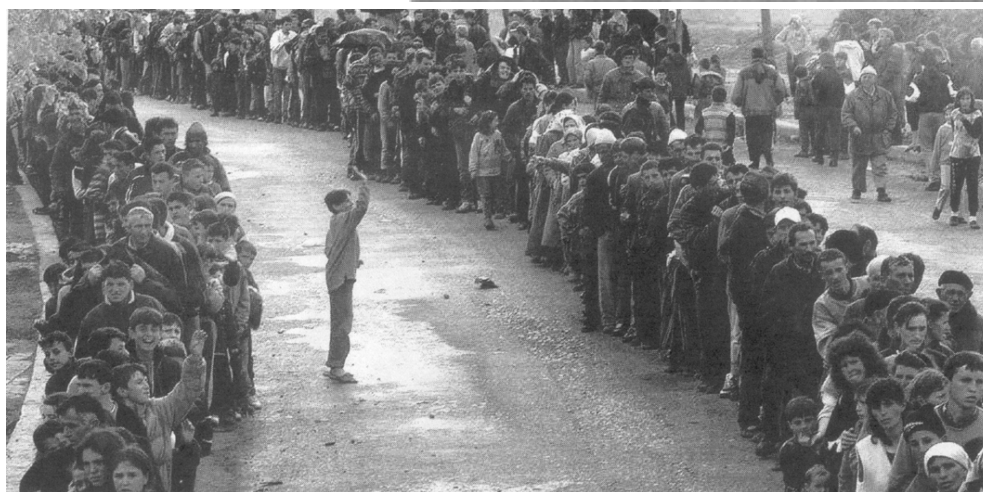
Editorial pàg. 3

Declaració sobre els
Balcans pàg. 4

Per les 35 hs, pàg 7, 8, 9

Prou impunitat policial
pàg 15

Gira d'una candidatura
obrerera russa
pàg 17, 18, 19

Neix Lluita Internacionalista

Presentació

El 8 i 9 de maig es va celebrar el III Congrés del PRT a Madrid. Al Congrés van arribar dos projectes de construcció del partit amb diferències substancials davant temes centrals de la lluita de classes: un presentat per la majoria de la direcció, l'altre per una tendència que s'havia constituït durant el procés congressual. Després del debat, els delegats van votar per unanimitat que en el proper període es segueixin dues experiències separades en el PRT. La primera, que va ser majoritària, es farà sota les sigles PRT i la seva publicació Opció pel Socialisme. La segona, que va resultar minoritària, la farem com a militants del PRT però amb aquesta publicació **Lluita Internacionalista**.

En el protocol votat pel Congrés, en el qual s'aproben les experiències separades, s'estableix un termini màxim de dos anys per a convocar un nou Congrés i fer un balanç conjunt de l'aplicació dels dos projectes. En aquest període ambdós projectes, el de la majoria i el nostre, tenim plena llibertat d'acció per a aplicar a fons les nostres propostes. Ambdues experiències es desenvoluparan en el marc de la Lliga Internacional dels Treballadors (LITci), la nostra organització internacional.

Les diferències

Sense pretendre fer un balanç ni un resum exhaustiu del que van ser les diferències polítiques que es van manifestar en el Congrés, sí volem esmentar les substancials.

Respecte a les diferències d'anàlisi i política assenyalarem com les més importants la posició davant de la guerra en Kosova i Sèrbia, en particular la relació que ha de tenir el rebuig a l'agressió imperialista contra Sèrbia i Kosova amb la lluita del poble kosovar contra la neteja ètnica i per la independència, i el lloc que ha d'ocupar a la nostra política l'exigència d'armes pel poble kosovar i la denúncia de l'ONU.

Respecte a la situació a l'Estat espanyol la polèmica es va concentrar en el Pacte de Lizarra i les seves conseqüències posteriors (eleccions, formació del Govern Ibarretxe, possible Pacte de legislatura...). Per a la majoria Lizarra va ser un pas progressiu en defensa del dret d'autodeterminació. Per a la minoria l'essencial de Lizarra és el inici del procés d'integració del MLNV (moviment de alliberament nacional basc) a les institucions monàrquiques (basques i estatals).

Però el punt central de la polèmica va ser el projecte de construcció del partit per als propers dos anys. La discussió parteix de com entenem que s'està produint el procés de reorganització del moviment obrer a l'Estat espanyol després de la crisi de l'estalinisme i l'enfonsament del Mur de Berlín, el lloc que ocupa la joventut en el mateix, el paper i el caràcter d'IU i de l'EuiA respecte a aquesta reorganització i, com conseqüència de tot això, quin era el pla que havia de decidir el partit en els propers anys per a formar part d'aquest procés de reorganització.

Per al grup majoritari la conclusió de tota aquesta discussió és integrar el PRT a Catalunya en la EuiA i estudiar la integració a IU a nivell estatal, e impulsar una aproximació —que no descarta la unitat— amb el POR. La minoria planteja una política independent de IU, la qual cosa no impedeix la unitat d'acció allà on sigui possible, però impulsant la reorganització d'un pol revolucionari fora d' IU, seguint amb el procés que en el seu moment va donar lloc al propi PRT, defensem la necessitat de donar un pes més gran al treball amb la joventut i discrepem de com es desenvolupen les relacions amb el POR i veiem la necessitat d'obrir una discussió pública amb aquest partit sobre les diferències polítiques.

Aquestes posicions divergents tenen les seves conseqüències en el treball sindical o a campanyes com la de les 35 hores per llei, la postura davant les properes eleccions europees... posicions divergents que s'aniran apreciats en els materials que publicarem ambdós projectes.

Dos anys fins el IV Congrés

Volem reivindicar la decisió que va prendre tot el Congrés d'acceptar dues experiències separades com una forma d'actuar en defensa del Partit. Però cal partir necessàriament de reconèixer que aquesta decisió unànime va ser un mal menor, perquè el fet de que no es superessin les diferències i que es divideixin les forces del Partit en dos projectes suposa un retrocés evident. La decisió del Congrés però, va obrir la porta per a tornar a treballar en el mateix projecte d'aquí a dos anys.

Tanmateix hi ha un poderós nexa entre els dos grups, a més a més de la referència comuna com a militants del PRT, i és el fet de la pertinença a la LITci: la nostra organització internacional, el que ajudarà —amb la col·laboració dels demès grups de la nostra organització internacional— a superar les diferències i a treballar en comú, en la LITci i en el Koorkom.

Així doncs, "**Lluita Internacionalista**" neix com una revista per als propers dos anys i esperem que, després d'aquests dos anys, les diferències polítiques que avui justifiquen les dues experiències puguin ser superades amb la constatació a la pràctica de la política d'ambdós sectors. I, per a que això sigui possible no coneixem altre camí que impulsar l'experiència a fons, seguir debatint amb la majoria del PRT i impulsar decididament quantes accions comunes siguin possibles. Aquesta és la tasca que ens plantejarem.

Per tot això, totes les publicacions de **Lluita Internacionalista** portaran l'explicació:

"**Lluita Internacionalista** és una publicació de militants del PRT i de la LITci que realitzen una experiència política diferent del projecte de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència de la minoria a va ser votada unànimement pel III Congrés del partit".

Per a conèixer amb més detalls les posicions polítiques que va presentar la minoria al III Congrés del PRT demana el número especial de **Lluita Internacionalista**.

Amb la guerra com a centre de la situació política es preparen les eleccions europees

pura supervivència, davant el genocidi brutal del poble kosovar està disposat a reconèixer el seu dret a l'autodeterminació; 2, està al servei del benefici capitalista, destruint sense miraments tota l'estructura econòmica de la zona, i tot això resta camuflat sota una poderosa campanya de propaganda i es fa amb la complicitat dels qui haurien d'ésser l'oposició.

La política del Govern respecte a Kosovo no pretén respectar aquest poble sinó contribuir al seu sotmetiment, malgrat ja es va manifestar per ser independent. Avui els bombardejos no estan destinats a salvar el poble kosovar. Aznar rebutja tota independència per Kosovo perquè acceptar-la seria un referent per a Euskadi i les altres nacions, quan la seva política front el problema nacional és la unitat de l'Estat i la repressió.

El recolzament engrescat d'Aznar als bombardejos de l'OTAN, que en lloc de frenar la neteja ètnica, l'han accentuat, és el recolzament del Govern espanyol als veritables objectius de l'imperialisme als Balkans: accelerar la restauració capitalista a la zona, tot reservant als Estats un estatus internacional de semi-colònia sotmesa econòmicament i militarment a l'imperialisme. Com va passar a Bòsnia, les empreses de construcció, aigua, gas... ja fant els seus càlculs sobre els negocis multimilionaris que realitzaran després de tanta destrucció. Al govern, com a la patronal, l'única cosa que els importa es que hi hagi un ordre que garanteixi beneficis i obtenir-los al preu que sigui.

Quan es tracta de defensar els interessos de la burgesia sí que hi ha diner públic. Gasten milers de milions en la seva maquinària de guerra però abandonen en la fam i les malalties als qui en teoria "van a salvar", als centenars de milers de kosovars que s'amunteguen en els camps de refugiats. D'igual manera, també aquí hi ha diner públic per lliurar a les elèctriques o per subvencionar a la patronal, però no n'hi ha per crear llocs de treball, ni per a salaris i pensions, per a sanitat o ensenyament públics.

El més lamentable no és conèixer els interessos del PP en el Govern, conseqüència lògica de qui són, sinó el paper de les organitzacions que els treballadors poden considerar més sensibles als seus interessos: PSOE, IU, CCOO i UGT en particular, perquè les seves posicions polítiques són les que generen més opinió en els treballadors, i són les que avui paralitzen una resposta de masses contra el govern i la seva política. Els primers, de la mà del seu militant Solana avui secretari general de l'OTAN, donant completa cobertura als interessos capitalistes en la zona, i a la negociació del dret de Kosova a la independència. CCOO i UGT capitulen també als plans polítics de l'OTAN, encara que es desmarquen dels mètodes a nom de l'ONU, però en realitat, sense alternativa real per a la defensa dels kosovars, deixen passar la política dels bombardejos com a mal menor contra el genocidi. Lamentable és també la política de IU que, després de la correcta denúncia de l'OTAN, justifica el genocida Milosevic. La posició política d'aquestes organitzacions empeny els treballadors a alinear-se en dues orientacions igualment falses i profundament desmobilitzadores: "OTAN no, Milosevic sí" (que reforça el genocidi) , o "Milosevic no, OTAN sí" (que reforça el Govern).

EL PP S'HA REFORÇAT

Tornem a les eleccions com una expressió deformada de la relació de forces entre les classes i entre els seus partits. El PP es presenta reforçat a aquestes eleccions i amb possibilitats de testar una majoria absoluta, o al menys "suficient", que no els obligui a pactar, és a dir que els permeti deixar el llast que suposa un pacte

amb CiU i el PNB. Aquest reforçament del PP es basa no només en el fet que no hi ha una política seriosa per enfrontar l'acció imperialista del Govern sinó que el mateix passa en la política interior: econòmica i respecte d'Euskadi.

La situació econòmica li ha estat favorable per la coincidència de diversos factors: un cert creixement econòmic a la UE, que ha permès una recuperació de beneficis patronals i un major diner públic que, acompanyat per la ingent entrada de fons procedents de les privatitzacions, li va permetre negociar amb CiU i el PNB amb diners sobre la taula al temps que va tapar bona part dels forats financers per entrar a l'euro. Si l'Estat espanyol ha crescut per sobre de la mitjana comunitària és degut al menor cost de la mà d'obra, a la creixent flexibilitat i desregulació impulsada amb les reformes laborals, desenvolupament de les ETT's, reducció de la pressió fiscal als empresaris, abaratiment dels acomiadaments i les enormes facilitats de fer negocis amb les privatitzacions. Al mateix temps aquesta cojuntura li ha permès no tenir un xoc frontal amb els sindicats, aplicar una política gradual però permanent de deteriorament de les condicions laborals, però mantenint a les direccions sindicals assegurades a les meses de negociació, la qual cosa els ha garantit una total desmobilització contra la seva política i les mesures patronals. Per als treballadors, malgrat en aquests dos anys no han hagut pèrdues directes de poder adquisitiu dels salaris, les condicions laborals han retrocedit substancialment.

El PP es presenta reforçat a aquestes eleccions

També en la "solució" del problema basc, és a dir la consolidació de l'antidemocràtica Monarquia, no li ha anat malament al PP. La política d'aïllament i repressió sobre el moviment radical basc ha conegut aquests anys la major agressió democràtica contra els representants d'un sector de masses del poble basc: detenció Mesa Nacional de HB, tancament d'EGIN... I ha comptat amb la col·laboració directa del PSOE, d'IU, del PNB, de qui integraven el pacte d'Ajuriaenea, i com no, amb les nefastes accions d'ETA. Avui el PP es presenta com un màrtir de la democràcia a Euskadi a base de consellers morts, s'han esborrat els seus orígens franquistes. Aznar encapçalà manifestacions a Bilbao. La Monarquia va treure als carrers milions de persones contra "els terroristes", "a per ells" cridaven milers pels carrers d'Euskadi. Tot va madurar i el PNB va posar la resta: el tren d'aterratge Lizarra que donà cobertura política a la treva d'ETA.. Integrar el MLNV no serà gens fàcil. El Govern del PP s'ha reforçat com a baluard del règim, de la intransigència amb els "terroristes", i avui, quan la política de EH-HB ha claudicat davant el PNB en el pacte de legislatura i per fi comença a entrar en l'antidemocràtic camí de les institucions monàrquiques, el PP es prepara per rentabilitzar aquests "èxits". Però si al govern li han sortit els comptes, això ha estat més fàcil per la manca de tota acció real d'oposició. Si els sindicats s'han prodigat en desmobilitzar i en signar acords amb el Govern, no menys ha fet l'oposició política. El PSOE, primer purgant els anys de Ministres (guerra bruta, Barrionuevo, Vera, escàndols, Roldán...), després amb un candidat Borrell que va sortir per la rebel·lió de les bases contra l'aparell, però que ha acabat rendint-se a les pressions internes i externes per més que es va esforçar en demostrar que no era cap gir a l'esquerra. IU, perquè ha prioritzat la seva crisi interna i els seus resultats electorals sobre emprendre una batalla real dins i fora de CCOO impulsant la mobilització per aturar els plans del Govern. Quasi no s'aprecien diferències entre una direcció sindical de Gutiérrez i una altra controlada per Anguita-Moreno. IU ha prosseguit el seu curs programàtic cap a la dreta fent seves les consignes que el PSOE ha anat abandonant i amb una política ambigua respecte al dret a l'autodeterminació nacional i la Monarquia.

Declaració sobre la Guerra

Prou bombardejos de l'OTAN. Fora l'OTAN dels Balkans.

Fora tropes sèrbies de Kosova.

Independència per a Kosova

Mentres l'OTAN descarrega milers de bombes sobre tot el territori de l'ex-república iugoslava, no s'atura el genocidi dels kosovars, tot al contrari i com era de preveure, aquest s'aguditza. Centenars de milers de refugiats s'amunteguen als camps, mentre milers d'homes i nens es compten com a desapareguts. Tornem a viure les imatges repetides i ampliades de la tragèdia bosniana, en el genocidi més gran d'un poble a Europa des de la II Guerra Mundial.

El genocidi del poble kosovar

Fa quasi dos mesos de l'inici de les operacions de l'OTAN i a la vista dels fets cal respondre's: si el seu objectiu era detenir el genocidi Kosovar, el seu fracàs és absolut, o bé van mentir sobre el seu veritable objectiu. La nostra resposta és la segona. L'ONU va començar a preocupar-se dels kosovars, no quan els seus drets més elementals van ser aixafats el 89 ni quan van ser violentament reprimits, sinó quan es van rebel·lar contra l'opressió, van votar la independència (1991) i van començar la lluita armada (van arribar a controlar el 60% del territori). L'ONU no va reconèixer la sobirania i els va aplicar l'embargament d'armes per ofegar la seva lluita (com ja va fer a Bòsnia).

Però Milosevic no aconseguí controlar l'UCK i els plans de neteja ètnica desestabilitzaven la regió.

Cap poble oprimat pot esperar un recolzament per a la seva lluita dels amos del món, dels mestres de l'opressió, dels qui van recolzar Rússia a Txetxènia, dels qui recolzen Turquia contra els kurds, Israel contra els palestins, per què havien de fer una excepció i actuar a Kosova recolzant a un poble?

Entre Milosevic i les potències hi ha un acord sobre el futur del Kosova: no hi ha espai per a la independència. Coincideixen en que cal desarmar els kosovars, deixant-los indefensos i sotmesos: l'ONU ho va imposar a Rambouillet, Milosevic ho fa casa per casa. Uns apliquen el pla com a executors directes amb

les seves bandes de xètnics, els altres mantenint l'embargament que l'ONU va decretar, impeding-los el més elemental dret a la supervivència. El fons està clar: ni els EEUU, ni Sèrbia, ni Rússia, ni els Estats de la UE van a permetre que un poble decideixi lliurement el seu futur, perquè seria un precedent massa perillós per a tants d'altres que viuen sotmesos. El genocidi kosovar ha de pesar com un presagi sobre tots aquells pobles que intentin lliurar-se de l'opressió.

Per això és una gran equivocació, que es torna contra la seva causa, la política de l'UCK que a Rambouillet signà la renúncia a la independència i va comprometre's a desarmar-se i a posar-se sota la protecció de l'OTAN (com van fer els bosnians a Srebrenica). Aquest error es torna contra ells a l'aparèixer recolzant la intervenció de l'OTAN que afavoreix la política de repressió de Milosevic a Sèrbia i impedeix una crida als treballadors per tal que acabin amb Milosevic i amb el pla de l'OTAN per a la zona.

Els veritables objectius de l'OTAN

Però si aquest no va ser l'objectiu real de la intervenció, llavors, quin va ser? La reunió de l'OTAN en el seu 50è aniversari donava la pauta: l'imperialisme està interessat a impulsar el procés de privatitzacions a l'Est europeu amb un pla de recolonització d'aquests territoris. No és que Milosevic no vulgui privatitzar, és que no està disposat a renunciar al seu paper de potència regional als Balkans, mentre els EEUU estan decidits a ser ells mateixos els que directament imposin l'ordre imperialista. Tampoc no estan disposats a permetre que se succeeixin les crisis bàlcaniques i que puguin afectar Turquia o Grècia, socis de l'OTAN. És més, EEUU està decidit a pressionar també sobre Rússia i les seves repúbliques, amb la mirada posada al Caucas (el tercer focus energètic mundial). Així doncs EEUU ha utilitzat l'excusa dels kosovars per imposar el seu pla, un pla en el qual ja no entra ni la mateixa Sèrbia com a guardiana dels Balkans.

Com ja va passar a Bòsnia, la Unió Europea torna a fer de mera comparsa dels EEUU. La incapacitat de la UE per imposar-se als Balkans ha quedat de manifest altre cop, creuada pels enfrontats interessos de cada burgesia nacional. És de nou EEUU qui acaba imposant-se com a gendarme dels negocis imperialistes. Però aquesta vegada, davant la jugada de força ianqui per acompanyar la recolonització de l'Est, és alguna cosa més que el prestigi europeu perdut el que està en joc: es tracta d'un cop important als plans de penetració de les multinacionals europees, i especialment alemanyes i franceses, el que es debilita tant als Balkans com a Rússia davant la prepotència d'EEUU. I no és qualsevol cosa quan estem a les portes de l'euro. Però tot i així, les friccions interimperialistes europees tornen a aflorar ara en el si de l'OTAN: mentre Itàlia es manifesta pel cesament unilateral dels bombardejos, Alemanya alerta contra una invasió terrestre, Gran Bretanya ho recolza i França es nega a qualsevol desplegament ianqui a Europa... per acabar tots ells -com en anteriors ocasions- acatant les ordres d'EEUU. En aquest concert, el paper de l'Estat espanyol que no opta amb interessos propis en el repartiment del pastís, tant la versió del govern PP, com la de "l'oposició" del PSOE amb Solana com a cap visible de l'OTAN, ha estat encara més seguidista dels dictats ianquis.

Tampoc Rússia o Xina no s'han enfrontat als plans d'EEUU i l'OTAN. Les primeres declaracions russes "beligerants" amb els bombardejos de l'OTAN van ser acallades amb l'amenaça de retenir els préstecs del FMI. La guerra ha permès a Ieltsin recuperar el control del poder i desfer-se de Primakov i del pes del PCFR al Govern. EEUU, és a dir els diners del FMI previstos, tenien el cost polític del cesament immediat de les declaracions hostils a la intervenció i les amenaces populistes. A canvi del diner havien de jugar un altre paper, el de mitjancers encarregats de convèncer el seu aliat Milosevic de que ha d'acceptar el futur control de l'OTAN a la zona.

La sortida que negociem

La mediació russa té per objectiu que Milosevic accepti el pla de desplegament de l'OTAN als Balkans. Les diferències actuals estan en si les tropes d'ocupació són de l'OTAN o de l'ONU, i si s'exigeix la total retirada de les forces sèrbies de Kosovo. Però en el fons es prepara l'acord sobre la base de la divisió de Kosovo, amb una zona d'exclusió al sud on es puguin instal·lar els camps de refugiats que avui estan a Albània o Macedònia... que resti sota control internacional, i on la tasca d'extermini que encara no ha pogut completar l'acció dels Arkan i els xètnics, l'acabin fent la misèria i la desesperació dels kosovars.

Una altra sortida: enfrontar a l'OTAN i a Milosevic.

La lluita armada del poble kosovar és avui el principal component que amenaça els plans de Milosevic i els de l'OTAN. Des dels camps de refugiats són centenars els kosovars els qui s'incorporen a les files de l'UCK, perquè aquesta guerrilla ha pres el sentit d'un poble en armes que es defensa de l'extermini. És per això que són les tropes de l'OTAN les que controlen els camps de refugiats a Albània, i es realitzen deportacions indiscriminades i massives a d'altres països, per aturar el fluxe de lluitadors que torna a Kosovo a empuñar les poques armes de què disposen.

Però enfrontar l'agressió de l'OTAN a Sèrbia i Montenegro exigeix que els treballadors del món ens mobilitzem contra els plans de l'OTAN i exigeix, també, que els treballadors serbis s'enfrontin al seu dictador, Milosevic, qui aprofita les bombes de l'OTAN per aprofundir l'extermini i acallar tota oposició interna. Són ells qui han d'encapçalar l'exigència de: tropes fora de Kosovo, tropes a Belgrad per defensar les nostres fàbriques!

La solidaritat obrera, unitària i imprescindible!

Tanmateix, molts treballadors, conscientment o inconscient, comparteixen els objectius que pregonen els mitjans de comunicació per justificar l'agressió imperialista, com a mal menor, davant el genocidi serbi. A tots aquests treballadors els volem preguntar: creuen de veritat que els bombardejos sistemàtics de fàbriques, carreteres i hospitals serbis són contra el règim de Milosevic, o són contra els mitjans de producció i els treballadors serbis? L'OTAN està destruint un país, no un règim. Així com l'imperialisme no tindrà cap problema en acabar pactant amb el seu soci Milosevic, així també, els treballadors no podem dubtar de l'objectiu central d'unir els treballadors. Però, com aturar el genocidi? Només hi ha una forma, recolzant la lluita armada del poble kosovar, impulsant la solidaritat internacionalista entre els treballadors serbis per tal que derroten el dictador Milosevic que oprimeix els kosovars al temps que arruïna amb la guerra i explota els treballadors serbis -com a nou gran burgès que és aprofitant les privatitzacions que ell mateix ha impulsat-.

I avui, la solidaritat obrera té dos objectius: amb els treballadors kosovars i amb els treballadors serbis. Tanmateix, la necessària unitat que requereix enfrontar a l'imperialisme, ensepega amb la política de les direccions majoritàries del moviment obrer i de masses que, tant a l'est com a l'oest, s'atrinxeren en dos blocs. Uns a nom de detenir el genocidi justifiquen la destrucció massiva de mines, fàbriques i ponts, amb els bombardejos de l'OTAN-, s'alinen del costat del gendarme imperialista i ajuden a fer-se fort Milosevic sobre la base de la misèria creixent del poble serbi. Els altres, a nom de derrotar l'agressió de l'OTAN, callen, quan no justifiquen Milosevic, relegant a un pla totalment secundari el genocidi i el dret nacional del poble kosovar.

Una política que pugui aconseguir la unitat dels treballadors i els pobles no passa per cap d'aquests blocs, ha de ser una política

independent que denunciï la política d'Aznar davant el conflicte: que exigeixi la retirada de soldats i dels diners de l'agressió imperialista, que denunciï la farsa humanitarista que ell mateix incompleix, en el seu afany per canalitzar les respostes solidàries dels pobles de l'Estat. No seran ni els Aznar ni els Pujol la garantia de cap ajuda humanitària quan al mateix temps envien tropes i diners per massacrar treballadors serbis i kosovars, i repeteixen per activa i per passiva que no reconeixeran el dret a la

independència kosovar. Des d'ara mateix hem de prendre a les nostres mans l'enviament de delegacions obreres amb ajuda als camps de refugiats i a Sèrbia, tot exigint l'apertura de fronteres. Des d'ara mateix hem de situar els treballadors al camp militar de l'UCK, exigint armes per a la defensa del poble kosovar.

Als Balkans, com aquí, l'objectiu de tot treballador és la unitat, però la unitat només pot ser producte d'una decisió lliure. Per això el camí cap a la mateixa passa per la llibertat dels pobles. És per això que el nostre objectiu és la Federació Socialista dels Balkans, que reprén el camí que a la II Guerra Mundial va obrir el Comitè de Milícies antifeixistes. I avui només és possible derrotant els plans de l'OTAN, derrotant Milosevic i defensant la independència i la llibertat del poble kosovar.

Prou de bombardejos. Fora les tropes de l'OTAN dels Balkans. Ni un soldat, ni una pesseta de l'Estat espanyol per a l'agressió imperialista. Fora els plans de colonització econòmica i militar dels Balkans.

Fora tropes sèrbies de Kosovo. Independència per a Kosovo. Armes per al poble kosovar. No a la partició del Kosovo.

Solidaritat amb els treballadors serbis: les armes fora de Kosovo, a les fàbriques i ponts per enfrontar l'agressió imperialista. Fora Milosevic.

LI

Carta oberta a les organitzacions i a tots els treballadors per la més ampla unitat d'acció

Reunió del Koorkom. Manchester, abril 1999

El present manifest va ser aprovat per impulsar la més ampla unitat d'acció amb altres organitzacions per respondre a la Guerra i al genocidi del poble kosovar.

**ATUREM ELS BOMBARDEIGS!
FORA L'OTAN DELS BALCANS!
DRET D'AUTODETERMINACIÓ DE KOSOVA!**

Les bombes de l'OTAN que cauen sobre Kosova, Sèrbia i Montenegro són un atac sobre tots els pobles del món.

Milosevic està aplicant la "neteja ètnica" contra Kosova per construir la Gran Sèrbia. Aquest crim ha estat utilitzat per l'imperialisme per llençar un criminal atac contra Kosova, Sèrbia i Montenegro. Està clar que "la defensa del poble kosovar" és una hipocresia completa, ja que els bombardeigs de la OTAN, no sols no aturen sinó que acceleren l'extermini a Kosova, com era del tot previsible.

Les potències imperialistes no intervenen als Balcans per defensar als kosovars. La destrucció de Kosova, com la de nombrosos objectius i múltiples víctimes a Sèrbia i Montenegro, està al servei de la dominació imperialista a tota la regió.

Aturem els bombardeigs – Fora l'OTAN dels Balcans

El poble kosovar es va aixecar contra l'opressió sèrbia que li negava els més elementals drets democràtics i, exercint el dret d'autodeterminació, va decidir la independència. La neteja ètnica, amb milers d'assassinats, cents de milers de refugiats i pobles detinguts està al servei de la construcció de la Gran Sèrbia. I és una agressió feixista que tots els treballadors i pobles del món han de rebutjar. Cal aturar el genocidi.

Dret de l'autodeterminació de Kosova

La guerra divideix aigües en el moviment obrer internacional.

- D'un costat estan els que, en nom de la solidaritat amb Kosova, no denuncien els bombardeigs i es converteixen en còmplices de l'imperialisme i la OTAN.
- De l'altre els que, en nom de l'antiimperialisme i el rebuig als bombardeigs de l'OTAN, amaguen l'extermini del poble de Kosova, convertint-se en còmplices de l'assassí Milosevic.

És necessari aixecar el més ampli front d'organitzacions i mobilitzar-les per enfrontar-se a l'imperialisme i exigir el cessament immediat de bombardeigs, en defensa del dret d'autodeterminació de Kosova.

Hem d'exigir a totes les organitzacions del moviment obrer i democràtic que es pronunciïn.

Hem d'organitzar actes, concentracions i manifestacions.

Aturem la guerra: un esforç unitari

Des d'una perspectiva unitària volem sumar el nostre esforç a les convocatòries que les plataformes d'organitzacions polítiques i sindicals, així com associacions tant de caire veïnal com ONGs, estan portant a terme per al proper 30 de maig a diferents capitals de l'Estat sota les consignes:

No a la intervenció de l'OTAN!

Fora les tropes sèrbies de Kosova!

Autodeterminació pel Kosova!

Massiva i unitària vaga general a Euskadi por las 35 horas

Per fí, junts!!

El divendres 21 de maig el moviment obrer basc va sortir al carrer amb la vaga general a Euskadi per les 35 hores i en defensa del salari social, enfrontant la posició de la patronal i el Govern basc.

Les dades de l'atur van ser contundents: més del 85 % de les empreses amb més de 50 treballadors van tancar les seves portes, la vaga va aturar els transports, la gran empresa, l'ensenyament i bona part de l'Administració pública. Més de 20.000 manifestants

es van aplegar a les diverses manifestacions que es van convocar. La ertzantza va detenir dotze sindicalistes i dos van resultar ferits.

La vaga unitària convocada pels quatre sindicats (ELA, LAB, CCOO, UGT) ha estat la primera acció conjunta que es pren a Euskadi. Tradicionalment a les convocatòries de vaga estatals els sindicats nacionalistes convocaven un dia abans. Lamentablement i encara que a nivell d'empresa la unitat sindical va funcionar, encara les convocatòries de manifestacions es van fer separatament com passa tots els 1 de maig: d'una banda LAB-ELA, de l'altra CCOO i UGT. No obstant això hem de saludar l'avenç en la unitat de classe front la patronal i el seu govern.

La convocatòria de vaga i l'enorme seguiment contrasta amb l'etapa de desmobilització que portem aquests darrers anys. Aquesta capacitat de mobilització demostra que si els treballadors veuen

una acció decidida i unida surten al carrer. El problema no és la falta de resposta dels treballadors que han vist com els darrers anys perdien conquestes que van costar molt d'aconseguir, el problema resideix en la voluntat de les direccions sindicals. Encara té més mèrit aquesta gran resposta si parlem d'Euskadi on tradicionalment els treballadors han hagut de veure-se-les amb la profunda divisió entre els principals sindicats. I encara té més mèrit si veiem que aquesta unitat d'acció sindical es fa precisament quan s'estava negociant el Pacte de legislatura que pretén arrossegar el bloc de Lizarra (signat també pels sindicats ELA i LAB) per donar suport al Govern d'Ibarretxe, i quan la política del PSOE s'accentua en l'enfrontament contra tot el que tingui a veure amb el MLNV. Després de tanta polarització social de blocs entre "espanyolistes" i "nacionalistes" la vaga general torna a posar a cadascú al lloc que li correspon: en un bloc la Confebask (la patronal basca) i el Govern del PNB, de l'altre tots els sindicats dels treballadors.

És per tot això que creiem que aquesta vaga marca el camí de la unitat i la lluita per enfrontar els governs, siguin centrals o autonòmics, i la seva política amb la més àmplia mobilització. Euskadi marca el camí: per una vaga general per les 35 hores per llei ja, sense retall de sou i amb la creació de llocs de treball.

Corresponsal

¡ORCASUR per les 35 h.!

Aquesta nota breu l'hem resumit de l'entrevista realitzada per Piedad i Marga de l'AAVV d'Orcasur

ORCASUR és un barri obrer del sud de Madrid d'uns 18000 habitants, aproximadament. Aquest barri ha estat conegut històricament per les seves lluites contra el barraquisme i pel dret a vivendes dignes. Actualment un dels seus problemes més greus és l'atur i totes les conseqüències que deriven d'ell (empobriment de la població, problemes de drogues entre els joves i en definitiva un deteriorament cada cop més gran del barri i els seus habitants).

Amb el ressó de les mobilitzacions d'aturats a França, i davant el menyspreu dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT, de ser els impulsors de l'organització i la lluita dels aturats, varen començar a organitzar-se veïns d'ORCASUR i altres barris de Madrid. A Orcasur varen tenir l'ajut, tant material com humà, de la seva AAVV. Això ha permès contactar amb altres grups preocupats per donar una resposta a aquest greu problema, i participar d'accions concretes: debats, obra de teatre, manifestacions, fulls explicatius...

Saludem i donem suport a aquestes iniciatives que per nosaltres passen per:

- La lluita contra l'atur i la precarietat laboral. Tancament de les ETTs.
- Per la llei de les 35 hores ja. Sense reducció de salari i en còmput setmanal.
- Supressió per llei de les hores extres.

Carlos Rubio

Marxa europea a Colònia

El proper 29 de maig convergirà a Colònia la *Marxa Europea contra l'atur, la precarietat i les exclusions*, coincidint amb la cimera de caps d'Estat. Tot i participar de la iniciativa del nostre país, com a forma de mobilització que pot unir a treballadors, en actiu o aturats, eventuais o fixes, joves o dones, traspasant les fronteres, no compartim crides i declaracions que donen peu a les marxes europees. Per això, des de la mobilització, volem expressar el nostre punt de vista.

Les Marxes responen a la necessitat de tots els treballadors d'unir les lluites per a enfrontar els plans que avui tenen dimensió europea. És una necessitat objectiva que han plantejat les lluites que s'han vist enfrontant a les multinacionals, en alguns casos, superant fins i tot els límits del continent. Els treballadors de Miniwatt, els d'UPS, els de Magneti Marelli davant a FIAT, són algunes de les lluites pràctiques que s'han vist abocades a aquesta necessitat d'unitat. Aquest sol fet, el d'avançar per a tots els camins possibles cap a la lluita unitària dels treballadors, és el que li dona un valor central a la marxa a Colònia.

Tot i això, les Marxes es fan sota la crida general del Manifest de Verona, i posteriorment es varen actualitzar amb l'anomenat "Caminant cap a Amsterdam" el 97 i potser la més divulgada al nostre país de la "Carta de drets de les persones a l'atur". Actualment la CGT, una de les organitzacions capdavantera a nivell estatal de la convocatòria a la Marxa a Colònia, l'emmarca a la campanya per les 35 hores per llei que impulsa conjuntament amb IU, els Crítics de CCOO, el Moviment Anti-Maastricht, la CSTE i la Confederació d'AAVV de l'Estat espanyol.

El fil conductor a totes les Marxes ha estat contradictòriament amb el que el seu nom fa pensar, treure el debat, l'organització i la participació fora del sí dels sindicats que, com organització dels treballadors, haurien de ser els seus principals impulsors. Al contrari, i a excepció de CGT, el debat i impuls de les Marxes s'ha portat al terreny de la rendibilitat política electoralista. De fet, responen a l'intent de recomposició dels partits que, a nivell europeu, conformen el grup de la Esquerra Europa-Verdats Nòrdics, la variant estatal del qual és IU, i darrera dels qui s'han sumat altres forces polítiques d'esquerra. Ara bé, com els partits d'Esquerra Europa juguen un doble paper, tant a nivell sindical (segons siguin o no direcció, i els convingui aparèixer com a "oposició" o com a negociadors amb la patronal) com polític (segons estiguin o no als governs de torn, com ara a França amb l'Esquerra Plural), es tractava de respondre a una necessitat real —la lluita internacional contra l'atur i la precarietat— per camins que no fossin excessivament compromesos. Així, ni els sindicats —i en conseqüència les seves direccions— queden compromesos seriosament amb una lluita que es porta per fora, ni aquesta té el marge de collar aprofitant realment l'estructura sindical per a desenvolupar el moviment: fent-lo arribar a les seccions sindicals, als comitès, a les assemblees de fàbrica... al contrari, tot queda en mans de l'aparell polític d'IU. Així, en aquesta Marxa a Colònia, no hi ha autobusos més que de CGT i de la Plataforma Anti-Maastricht ja que fins i tot allà on IU els havia promès, com és el cas de Catalunya, a última hora l'EUIA els va retirar. De fet, amb l'excusa de que la lluita havia de superar l'àmbit estrictament sindical, el que s'ha fet és saltar-se'l, debilitant i limitant el moviment.

El contingut de les declaracions és, doncs, conseqüent amb aquests objectius. Així, totes les anteriors van estar dirigides a les "persones", "ciutadans", a la "societat civil"... sense mai situar-

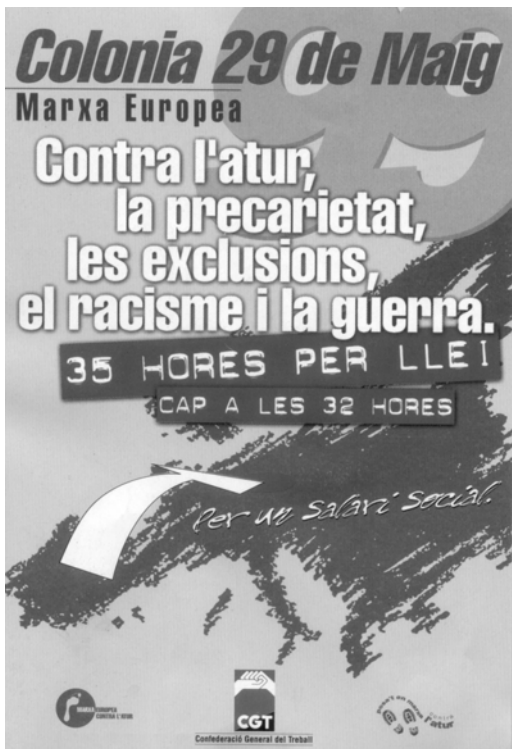
se en el terreny de la lluita real, entre els treballadors i la patronal, proposant reformes "socials" a una UE abocada al neoliberalisme. Així hi són absents aspectes vitals per abordar la lluita contra l'atur i la precarietat, com ara el tancament de les ETTs, o un clar posicionament contra el treball a temps parcial. De forma semblant podríem dir de l'actual crida al voltant de les 35 hs que apareix com reforçant únicament la recollida de firmes de la ILP, sense unir-ho a las necessitats dels precaris i aturats.

Tot i amb això, i a pesar de les crítiques, serem a Colònia amb la convicció de que qualsevol pas que es doni en el camí de la unitat de les lluites a nivell europeu per a enfrontar els plans de l'UE i el euro, serà un pas important en la capacitat de resposta dels treballadors als plans de les multinacionals. Qualsevol apropament en la lluita contra l'atur, per a la reducció del temps de treball (cal pensar que a països, com Bèlgica, les 35 hs es queden curtes), o el seu lligam amb la creació de llocs de treball o la lluita contra les reestructuracions encobertes (com ja enfronten els treballadors francesos), o la batalla contra la precarietat, després de l'atur, s'ha convertit en la segona xacra dels treballadors europeus... són també passos que reforcen les necessàries lluites que país a país els treballadors han de donar.

No pot doncs, haver cap dubte: amb crítiques o sense elles, la cita és Colònia, i l'esforç posat en fer-la més gran és un de posat per a dificultar els plans de les multinacionals i la UE de seguir incrementant els nivells d'explotació dels treballadors europeus. No hi ha cap possibilitat de reforma, a favor dels treballadors, de una UE fet a la mida dels nostres enemics, les multinacionals. A ella haurem

d'oposar una altra Europa, la del carrer, la de les fàbriques i llocs de treball, la que el 29 donarà un altre pas a la seva unitat a Colònia.

Mª Esther del Alcázar

35hs sí, reconversió i privatització no!

Mentre la ministra d'ocupació francesa, Martine Aubray, celebrava el primer any d'implantació de les 35 hores, els ferroviaris protestaven la implantació amb una dura vaga. Aubray va acceptar que els 140000 llocs de treball promesos havien quedat en 56 767, que representen en realitat un increment de 15 000 llocs creats, o millor dit salvats de les constants reduccions de plantilla que segueixen patint l'1,1 milions de treballadors francesos que estan actualment afectats per la llei de 35 hores (El País del 21/5/99). Aquest és el nefast resultat del període en que l'Estat francès ha bonificat als empresaris amb 250 000 ptes per cada lloc de treball acollit a l'opció de les 35 hores però, encara abans de que per llei s'apliquin les 35 hores, que serà efectiva a partir de l'1/1/2000 ja que s'ha avançat que es seguirà bonificant la reducció horària amb la reducció de les càrregues patronals a la Seguretat Social. La pèrdua total d'ingressos serà de l'ordre d'1,6 bilions de ptes ...

Conclusió de tot això: o la batalla per les 35 hores inclou expressament la creació de llocs de treball i un plantejament global del problema, o el que arranquem i en donem amb una mà, ens ho treuen amb l'altra. Com millor exemple, la lluita dels ferroviaris francesos que extraiem de "L'Internacionaliste" n 29, publicació del GSI, la nostra secció germana a França.

"La vaga dels conductors de ferrocarrils contra els projectes de la direcció de la SNCF sobre les 35 hores, parla per si sola: aquest projecte, presentat com un avenç important per la Direcció, amb l'acord de les dues principals federacions sindicals, CGT i CEDT, ha suscitat la indignació i el rebuig de la majoria dels ferroviaris. En efecte, des de que es va conèixer el contingut, els assalariats han vist en aquest projecte un engany, així com una amenaça contra els seus llocs i condicions de treball. Varen descobrir que, darrera una "reducció del temps de treball", havia en realitat un increment de la flexibilitat, el qüestionament del seu estatut, del seu Conveni Col·lectiu, les subcontractacions i, al final, la privatització de la SNCF i en conseqüència la desaparició de llocs de treball.

Aquesta vaga ha tingut lloc contra una de les principals contra-reformes de l'esquerra plural: la prevista per, segons diuen, reduir l'atur, la llei Aubray anomenada de les 35 hores. Convocada, en principi, a iniciativa d'un sindicat minoritari, la FGAAC*, la vaga ha sigut àmpliament seguida pels ferroviaris, Sud i FO, així com molts sectors i militants de la CGT, s'ha sumat ràpidament a tot el país.

Què són en realitat els 25 000 nous llocs de treball promesos en tres anys per aquest acord? Són de fet, 20000 jubilacions anticipades, 15% de contractes a temps parcial – el que redueix tristament les ocupacions efectives-. Els comptes no surten. Més que de "noves ocupacions" es tracta d'un augment de supressions que vindran a sumar-se als milers d'ocupacions ja suprimits, durant aquests últims anys, per l'esquerra plural.

La Federació CGT-Ferriaris ha condemnat des del principi, la vaga i ha multiplicat les maniobres per trencar-la (...) El P.C.F. per mitjà de R. Hue, també l'ha condemnat categòricament.

(...) La importància d'aquesta vaga ha sorprès a més d'un, inclosa la direcció de la CGT, àmpliament desbordada per la seva base (...)

(...) La lluita dels ferroviaris, així com totes les mobilitzacions unitàries dels treballadors, són una crida a treballar a la construcció d'una gran corrent sindical de lluita de classes."

* FGAAC: Federation Générale Autonomiees Agents de Conduite

Les 35 hores a les Administracions. El cas dels serveis administratius de la Generalitat de Catalunya

35 hores contra els acomiadaments

aDiàriament tenim notícia de nous sectors a Europa que negocien la jornada de 35 hores, dels quals les Administracions i empreses públiques han de ser capdavanteres. La Diputació de Barcelona i 8 ajuntaments de Catalunya ja han signat pactes per la jornada de 35 hores sense reducció salarial. La Junta d'Andalusia ja ho ha començat a aplicar als serveis administratius, i té plans per fer-ho a la sanitat i l'ensenyament. Igualment ho ha fet l'Administració autonòmica d'Extremadura des de l'1 de gener. La Delegada del Govern a Catalunya, Julia García Valdecasas, famosa per la càrrega policial a la Universitat Autònoma, ha impugnat els acords dels Ajuntaments i Diputació, que han quedat suspesos cautelament. A les Administracions autonòmiques no els ho han pogut impedir legalment. Al País Basc la vaga convocada pels sindicats ELA, LAB i UGT per les 35 hores ha tingut un seguiment important a les grans empreses.

Amb les 35 hores a les Administracions s'han de parar els acomiadaments, i s'han d'ampliar i crear noves plantilles segons les necessitats socials, i no pas segons les necessitats de control de l'Estat sobre la població. Als serveis administratius de la Generalitat les 35 hores a la setmana, sense retall de sou, impliquen la creació de 1.500 llocs de treball a cobrir amb Oferta Pública, i amb horari continuat voluntari. No quantifiquem sanitat i ensenyament, que sumen una plantilla triple a aquesta.

La supressió de les hores extres als serveis administratius de la Generalitat ha de ser font d'altres 1.000 llocs de treball, i s'ha d'acompanyar de la instauració de la jornada continuada voluntària i la creació de la borsa per recol·locar de manera ordenada tot el personal temporal desplaçat. Doncs hem de dir que un altre problema

als serveis administratius de la Generalitat són les contractacions i els acomiadaments de personal temporal de manera selectiva i arbitrària, a la manera dels cacics.

35 hores = 1.500 llocs de treball

Mentre se succeeixen aquests fets, el manteniment i l'augment de les plantilles a les Administracions, serveis i empreses públiques va lligat al manteniment i l'augment dels serveis. A la Generalitat de Catalunya (130.000 treballadors, 28.000 als serveis administratius) el govern de CiU, conegut per la seva orientació fortament neoliberal, està reduint plantilla des de 1994, tot i haver dèficits greus pel que fa a bombers, infermeres, llars d'infants i residències públiques de gent gran, mentre augmenta el personal policial i penitenciari. La temptació del partit governant pot ser utilitzar la implantació de les 35 hores de manera electoral, sense crear llocs de treball i continuant amb els comiats.

A hores d'ara les 35 hores estan a les plataformes que proposen tots els sindicats. Hem de situar aquesta reivindicació a les properes agendes electorals, cosa que només podrem fer amb mobilitzacions, com la dels treballadors del País Basc que s'han avançat. Forma part d'aquest moviment la recollida de 500.000 signatures endegada a l'Estat espanyol per tal de fer votar a les Corts una llei que ho imposi a totes les empreses i Administracions. Paral·lelament avança el moviment pel tancament de les ETTs i a favor del treball estable.

Víctor Messeguer

Elements d'un balanç (I)

Les escoles d'adults en lluita

La nostra idea a l'hora de redactar aquest article és fer-ne dues parts. La primera (en aquesta revista) sobre l'estat de la lluita: els avenços i les dificultats front a la Conselleria. La segona (en el proper número) sobre l'organització de la lluita, la direcció, la Mesa, els sindicats, el paper de l'assemblea i perquè en Comas odia tant haver-se de reunir amb la Mesa.

Les nostres valoracions han de servir per iniciar una discussió amb companys/es de les escoles d'adults de com seguir encarant la lluita front la política de desmantellament i privatització de les escoles d'adults que du a terme la Generalitat.

CURS 1997-98

Les darreres campanyes en defensa de l'educació pública d'adults denunciaven la política de la Generalitat basada en: 1, una concepció **assistencial** davant l'educativa, 2, amenaça de **privatització** de la xarxa pública amb una política de subvencions a iniciatives privades i 3, la **reconversió** i liquidació de bona part de la xarxa pública aprofitant l'aplicació de la LOGSE.

Al llarg d'aquests anys les escoles d'adults de Catalunya han jugat un paper important perquè han permès a molts treballadors/es completar estudis i s'han mobilitzat pel dret a una educació pública d'adults, malgrat el poc interès i recursos que li donava l'Administració, ni abans de 1988 quan pertanyia a Ensenyament ni ara que depèn de Benestar Social.

El 8 de febrer de 1998, la Mesa de la Educació d'Adults (organisme unitari integrat pels sindicats d'ensenyament i representants de zones i escoles d'adults) va convocar una manifestació en Defensa de l'Educació Pública de les Persones Adultes, després del trencament de negociacions amb l'Administració, reclamant la implantació del Graduat de Secundària (GES) a adults. Va ser un èxit: van participar al voltant de 10.000 persones amb gran repercussió als mitjans de comunicació (TV, ràdio i premsa). Cal tenir en compte, a més, que aquesta lluita es donava en un ambient de desmobilització i de

pau social impulsat per les direccions sindicals d'ensenyament a Catalunya i que s'havia traduït amb l'acord de plantilles (novembre 95 signat per CCOO) i l'acord social signat pel MUCE (FAPAC, CCOO, UGT, USTEC-STES...).

Aquesta lluita va ser un exemple del camí per revertir la situació: unitat del professorat i l'alumnat, control democràtic de les decisions, un pla de mobilitzacions donant-hi suport amb l'extensió a tot tipus d'institucions, organitzacions sindicals, polítiques i socials, i l'exigència de pronunciaments dels poders públics (ajuntaments, parlament de Catalunya...). Això és el que ha caracteritzat el moviment al voltant de la Mesa.

És així com es va aconseguir portar el problema al Parlament, amb més de 40.000 signatures recollides, sense aturar el moviment, on s'aprovà una moció que obligués a presentar el Mapa de Formació d'Adults amb titulars als diaris de **"El Parlament descalifica unánimamente la política de Comas sobre educación de adultos..." (El País)** i pressionés el Conseller Comas a rebre la Mesa per resoldre el conflicte. La reunió Conseller-Mesa tingué lloc i el 3 d'abril de 1998 es signà per ambdues parts

uns punts d'acord per desenvolupar amb uns compromisos polítics importants per l'educació d'adults: assegurar la integració de les actuals escoles d'adults en els futurs centres podent impartir i donar com a mínim la nova titulació bàsica (graduat de secundària) presencialment i amb avaluació continua, la presentació d'un mapa de l'educació d'adults pública i la negociació de la plantilla.

Aquest acord va ser valorat una victòria del moviment, si tenim en compte que els plans que la Generalitat tenia previst pel sector eren reduir la xarxa pública a 22 centres a tot Catalunya (actualment hi ha 33 centres i 120 aules) i atorgant un sentit marginal i assistencial, amb una política de reducció de plantilles i privatització.

Va ser una primera aturada del cop, però no definitiva ja que era previsible que **que la Conselleria passaria a l'ofensiva immediata només poder**. No es podia baixar la guàrdia i calia que la lluita prengués una nova orientació i més força per aconseguir les reivindicacions del col·lectiu. El moviment responia si la seva direcció creia que teníem a Comas contra les cordes, però aquí va fallar la direcció del moviment no sabent aprofundir les mobilitzacions i això va permetre una certa recuperació d'en Comas i la Direcció General per passar a la provocació: a pocs mesos de l'acord amb la Conselleria i enmig de la negociació per desenvolupar els compromisos, aplica la mesura de retornar 5 mestres d'adults a Ensenyament sense cap mena d'explicació.

El moviment va haver de tornar al carrer, desestimant la vaga, per convocar concentracions. Al final es va resoldre aconseguir mantenir els 5 mestres a adults, però amb destins diferents. El curs va acabar amb signes defensius per part del moviment i deixant passar una ocasió decisiva per endurir la lluita on es comptava amb el suport social.

CURS 1998-99

Els plans de la Generalitat són intentar acabar amb el moviment i a la seva direcció perquè són qui mitjançant la mobilització han aturat la seva política de liquidació de l'educació pública d'adults.

El curs 1998-99 ha entrat en una nova fase que vindrà marcada per: 1, com reprèn la Mesa el treball fet al curs anterior per afrontar els nous reptes plantejats i enfrontar les ofensives de l'Administració; 2, l'obertura d'un període d'eleccions sindicals i eleccions polítiques que s'allargaran tot l'any (municipals, europees i autonòmiques) i que seran factors a tenir en compte per continuar el pla de lluita.

El mes de setembre s'inicia el curs amb l'assemblea de professorat aprovant una proposta de treball de discussió i aportacions per zones i escoles per elaborar al·legacions a l'avantprojecte del Mapa presentat per la Conselleria (70 centres i 51 aules) i fer-ho extensiu políticament i socialment. Recollim les paraules del balanç que fa la Mesa sobre aquesta proposta: *"... Aquest va ser un element dinamitzador del sector, ja que algunes zones es van reactivar i tan els partits polítics com alguns sectors socials van estar alerta de les nostres propostes. Per aquesta via consolidàvem una part dels nostres objectius el dia 15 de desembre amb la concentració davant de Benestar*

Social d'unes 1000 persones per presentar al·legacions a l'avantprojecte.”

Es presenta el text definitiu del Mapa de Formació Bàsica d'Adults on diu que 81 centres i 53 aules impartiran la Secundària, però no presenta un futur clar per l'educació pública d'adults: no s'acompanya cap pla de finançament, manté xarxes paral·leles, ni es proposa cap plantilla tipus amb la conseqüent ampliació de plantilles per afrontar l'aplicació de la secundària no més enllà del 2000 i per tal de garantir a tota la població adulta l'obtenció del graduat de secundària (GES), no preveu augment de recursos ni l'extensió de la preparació de cursos d'accés als nous ensenyaments... Paral·lelament no es resol la situació laboral d'indefinió i precarietat del professorat (fa més de 10 anys que el professorat no té dret a participar en concursos públics de mobilitat i accés a adults). Tot això no s'enfronta si no és amb un pla de lluita i una mobilització permanent.

En mig se celebren eleccions sindicals a ensenyament i el seu resultat fa un gir de les anteriors: USTEC-STES passa a ser el sindicat majoritari, CCOO la segona força i ASPEC, sindicat corporativista, la tercera.

El mes de novembre els pressupostos presentats per la Generalitat no contemplen partides especials que permetin impartir el GES a un nombre important d'escoles, ni augment de recursos. L'Administració no mostrava, un cop més, cap voluntat política per avançar en negociar solucions ni acomplir els compromisos polítics que havia pres: plantilles, finançament i el futur del centres amb l'aplicació immediata del GES per al 2000.

El mes de gener la direcció de la Mesa va proposar un pla de lluita a l'assemblea sense un trencament de les negociacions que a partir de l'acord es mantenia amb la Conselleria de Benestar

Social. Va faltar decisió per la confrontació. El mes de març se signa un principi d'acord Conselleria i Mesa per abordar un calendari sobre els temes pendents (plantilla i generalització del GES) tres dies abans del debat parlamentari sobre la política de Benestar Social. L'acord imposa condicions (mínim de 90-100 persones a la preinscripció sense campanya institucional amb pes específic als mitjans de comunicació...) per estendre als centres l'aplicació del GES el curs vinent, i deixa una porta oberta a la reducció de plantilla de mestres. L'assemblea va ratificar l'acord per iniciar la negociació dels temes sobre aquestes bases. La reacció de la Direcció General és posar pals a la roda incomplint punts de l'acord (boicotejar a la mínima difusió prevista, afegir noves condicions, no presentar fins ara cap proposta de plantilles) i això fa que l'assemblea convoqui un acte reivindicatiu a les Cotxeres de Sants per al dia 27 de maig. La Conselleria respon convocant el mateix dia a la direcció del sindicats CCOO i USTEC-STES passant per sobre de la direcció de la Mesa.

Estem molt lluny dels plans inicials que volia la Generalitat, això és gràcies a la mobilització i aquesta ha estat possible pels organismes de que ens hem dotat (Mesa, assemblees). Cal que es comencin a obrir els 81 centres públics perquè hi ha necessitats per cobrir i que se'ls doti amb recursos, augmentant i consolidant la plantilla actual passant per la seva "normalització". Cal veure quina és la perspectiva de lluita final de curs i pel proper curs. Cal saber què tenim davant nostre i com afrontar-ho. Però per tot això cal reflexionar sobre la lluita que estem duent a terme i sobre el moviment. **La lluita continua !!!**

Miquel Blanch

¡¡Amb Telefònica junt a Estratel!!

Després de la campanya de telegrams enviats al Judjat 20 de Barcelona, contra el judici als companys de Telefònica de CGT, Enrique Mosquera y Francesc Queralt, el judici segueix sense data. Aquest judici és un atac al dret de vaga, en particular dels treballadors en precari que eren els que anaven a secundar-la des de l'empresa Estratel, així com al de tots aquells treballadors fixes que entenen que la lluita per les condicions laborals dels temporals és la seva pròpia lluita.

Aquests dos companys, junt amb els sindicats de Telefònica de CGT, CCOO, SATT, UGT i UTS, van realitzar en febrer del 98 les primeres assemblees de treballadors d'Estratel, van assistir a les primeres negociacions amb la direcció, són convocants com a delegats de CGT de la primera vaga d'Estratel i participat activament en les altres tres realitzades en aquesta empresa en el 98 i 99.

¿Per què si són de Telefònica? Perquè Estratel és una empresa amb capital 100% Telefònica, que realitza la feina del 1004, Movistar i Moviline, el 010 de l'Ajuntament i està assumint també el 1003. Amb una plantilla de més de 6.000 treballadors, no arriba el 1% de personal fixe. Va ser creada per Telefònica amb l'únic fi de desprendre's de treballadors fixes i amb sous de 150.000 ptes i substituir-los per contractes en precari, de dies o setmanes, i sous de 60.000 ptes. L'Empresa no reconeix els drets dels treballadors tampoc a nivell sindical, havent despatxat a 9 membres del Comitè d'Empresa (de CGT i CCOO) escollits en juny del 98. Tan antidemocràtica actitud ha portat a que alguns d'aquets despatxaments tinguin ja sentències firmes de la jurisdicció laboral com improcedents.

Per això, cada batalla que lliurin i guanyin en condicions laborals, sindicals i salarials els treballadors d'Estratel, són un altre triomf en la defensa dels llocs de treball fixes dels treballadors de Telefònica. Per això també, Estratel i la seva ama, Telefònica, volen processar a aquests companys que es van destacar en les primeres lluites dels treballadors en precari i en l'impulso de la lluita unitària de Telefònica amb ells. Així, utilitzant els incidents provocats per un alt cap d'Estratel que va actuar d'esquirol en la vaga d'Estratel del 23/4/98, la patronal vol judjar amb ells l'activitat sindical, el dret de vaga dels treballadors tant fixes como precaris, i la unitat en la lluita. Els demanen un any de presó per cadascun d'ells i multes superiors al milió de pessetes.

Des d'aquestes pàgines, quedem a la seva disposició per tal de seguir la campanya en la forma que considerin més oportuna.

Corresponsal

¡Estratel en lluita!

El 31 de maig, els treballadors d'Estratel tornaran a la lluita amb una vaga en defensa del conveni (pagament dels festius, acompliment de l'article 9 de respecte a les millores anteriors, i per una negociació de sector). CGT de Telefònica, crida a secundar-la als treballadors de Telefònica.

13 de juny:

Eleccions

Sota el signe de la Guerra als Balkans

La Guerra mostra despullat del tot el projecte d'Unió Europea, els seus límits, els interessos interns contraposats, la incapacitat de prendre la iniciativa en un assumpte que afecta directament el centre d'Europa i la subordinació dels imperialismes europeus al nordamericà. Mentre les potències debatien acaloradament el futur de la Comissió de Santer, s'enfrontaven pels pressupostos i sobre qui paga la factura, el Govern de Clinton decideix l'inici dels bombardejos sobre l'ex-Iugoslàvia. Els imperialismes europeus, enfrontats entre ells pels seus interessos nacionals han vist un cop més com EEUU ve a dictar la política a Europa. Avui, davant la guerra hi ha tantes veus diferents com membres hi ha a la UE, encara que tots al final acaben acatant la veu de l'oncle Sam.

La política dels imperialismes europeus, no obstant això té dues coordenades: la no acceptació del dret democràtic a l'autodeterminació de Kosovo, com van a fer-ho quan neguen aquest dret a d'altres nacions sota les seves fronteres!, i una destrucció massiva de tot el teixit industrial de la zona al servei d'accelerar el procés de restauració del capitalisme, de privatització de tota l'ex-Iugoslàvia. Destruir per a reconstruir sobre noves

REUTERS

bases. Avui gasten dels fons públics milers de milions d'euros per finançar la destrucció, demà aprovaran els mateixos milions de diners públics per tal que les multinacionals "reconstrueixin" el

país o comprin a preu de saldo el que els pugui interessar. Aquest és el caràcter de la Unió Europea: una associació de capitalistes front als treballadors i els pobles.

A les portes d'una nova crisi

La guerra y les eleccions arriben en un moment en el qual la conjuntura de creixement econòmic sembla que arriba a la seva fi. La crisi que destrueix al seu pas mitjans de producció i desvaloritza capitals, intentant corregir la sobreproducció, té

un caràcter mundial i ja ha arrassat el sudest asiàtic deixant milions d'aturats al seu pas, afectant l'economia japonesa en la major crisi de posguerra, colpejà la castigada economia russa i va desplaçar-se després al Brasil i les economies llatinoamericanes. Les primeres a la UE a sentir els efectes d'aquest huracà han estat les empreses exportadores que resenteixen el retall de compres a l'exterior i comencen amb plans de reducció de la producció ("ajustaments" de producció i plantilles...) El fantasma d'una recessió mundial amenaça les dues úniques economies significatives que encara mantenen taxes de creixement: les de la UE i els EEUU.

Les dificultats de les burgesies europees per competir amb els seus homòlegs nordamericans ve de les dificultats que troba per imposar als treballadors retalls substancials de l'anomenat estat del Benestar i aprofundir més la precarització de les condicions laborals. L'últim d'aquests plans es deia Maastricht i va ser el que va donar origen a l'euro. Però els governs conservadors que empengueren aquests plans de flexibilització del mercat laboral (precarietat, augment hores de treball, desregulació...) i de retalls en la despesa social, deteriorament dels serveis públics, amb privatitzacions massives no van poder ser-hi a la inauguració de l'euro. Els plans econòmics foren contestats per la mobilització dels treballadors i altres capes de la població (França a les vagues generals contra el Govern Juppé, la lluita a Alemanya per l'equipament laboral entre l'est i l'oest, les 35 hores al metall...) Molts d'aquests plans foren derrotats o aplicats només parcialment, els retalls imprescindibles "segons Maastricht" per tenir un euro fort no van aplicar-se en la major part de països, encara per evitar un nou fracàs acordaren maquillar les xifres per llençar l'euro. La debilitat de les bases de l'euro i la seva relació amb la productivitat del capital a Europa respecte al d'EEUU es manifestà aviat i el dòlar es va anar apreciant respecte de l'euro. La iniciativa nordamericana davant la debilitat política europea a la guerra de l'ex-Iugoslàvia, va fer també que augmentés la confiança política dels inversors en el dòlar abans que en l'euro.

Qué votar a les eleccions?

Rebutgem l'abstenció perquè no som indiferents al resultat de les eleccions i la formació dels organismes resultants de les mateixes. Estem incondicionalment per la derrota de les formacions polítiques del capital: PP, CiU, PNB... Tanmateix no creiem que cap de les opcions tradicionals (PSOE, IU) representen pel seu programa i el seu compromís en la lluita una alternativa enfrontada al capitalisme i a la Monarquia, ni que sigui qualitativament millor l'una que l'altra, per la qual cosa no fem cap opció concreta de vot. La nostra posició és el vot obert entre les candidatures que es reclamen dels treballadors, inclosa EH. Fem una excepció i és en aquelles candidatures de IU o la EUiA en les quals participen els companys del PRT, aquest segueix sent el nostre partit i cridem a votar-les.

Però ja diem per avançat que, independentment de qui guanyi a les eleccions, les millores que s'aconsegueixin en el futur deuran ser fruit de la mobilització dels treballadors sense confiar en les promeses electorals.

Les mobilitzacions contra els plans de Maastricht van tenir la seva continuïtat deformada en els processos electorals. Els Governos democristians majoritaris a tota la zona UE fa pocs anys foren derrotats i la socialdemocràcia tornà al Govern a quasi tots els països amb alguna excepció, com ara l'Estat espanyol que segueix el mateix procés però amb endarreriment, i va fer-ho amb el discurs del Gir social (Jospin, Blair, Schroeder...) amb el compromís de tenir més atenció a les despeses socials... Però justament el que ha d'aplicar -si segueixen fidels al capitalisme- no és un augment de la despesa social sinó un retall molt més profund. Els enfrontaments estan a la vista. Aviat han començat a aparèixer aquestes contradiccions i no és casualitat que sigui Alemanya on han tingut una expressió més clara: la dimissió d'Oscar Lafontaine. El significat d'aquesta dimissió és que no hi ha espai per fer compatibles els interessos del Govern com a representant de la burgesia amb el discurs més reformista i social que representa Lafontaine (l'home de l'aparell del partit i interlocutor amb els sindicats). La dimissió de Lafontaine exigida des del primer dia per la patronal i saludada amb una alça important de la borsa, és la preparació del Govern alemany per començar amb mesures més dures contra els treballadors, amb retalls pressupostaris importants. Aquest és el període que s'obre a Europa, i darrera d'Alemanya, van la resta de països.

Creixent polarització social

El deteriorament en les condicions de vida conseqüència de la precarització, l'atur, els retalls en prestacions empeny a la desesperació a sectors de la classe obrera, la joventut i la petita burgesia. En aquesta desesperació -en absència d'una alternativa sòlida que l'orienti contra el capitalisme, veritable responsable que ha permès el creixement de les forces de la dreta més reaccionària (Front Nacional a França...) amb un discurs demagògic contra els polítics, però amb una càrrega enverinada per dirigir tot l'odi cap al treballador, les seves organitzacions, l'immigrant o el jove.

Però aquest moviment cap a l'extrema dreta present a tot el continent també empeny els treballadors i la joventut a buscar una alternativa distinta dels dos partits que per decennis l'han representat (la socialdemocràcia i els PC's), per acabar fent la mateixa política de la dreta lli on governen. En particular després de la caiguda del Mur de Berlín la crisi de l'estalinisme no ha deixat d'aprofundir-se. Una part d'aquesta crisi ha servit per a engreixar la maquinària electoral de la socialdemocràcia, però una altra part de la mateixa, més els nous lluitadors que han sorgit de les mobilitzacions, han començat a buscar alternatives. Sovint són en el terreny sindical que apareixen aquestes batalles, enfrontades a les direccions sindicals majoritàries (com van ser els estibadors de Liverpool, el Moviment de Renovació sindical a Bèlgica...) però també hi ha expressions polítiques d'aquest fenòmen. No és casualitat que així com a les mobilitzacions França ocupà l'avantguarda de l'Europa occidental, també ho sigui en la seva vessant política. El 5% de les últimes presidencials a França per a Arlette Laguiller de l'organització trotskysta Lutte Ouvriere, que suposaven un milió i mig de vots no fou una simple coincidència, reflexa aquest

moviment profund. A les pròximes eleccions europees hi ha possibilitats de que es torni a confirmar l'existència d'aquest espai polític. Es presenta una candidatura conjunta de LO i la Lliga Comunista Revolucionària (LCR), que també es reclama del trotskysme, que per primera vegada estaria en condicions de mantenir un pols amb el PCF al Govern que segons les enquestes estaria al voltant del 8% dels vots. Encara que tenim diferències importants amb la seva plataforma electoral, creiem que és molt positiva la seva presentació.

Impulsar un procés de reorganització independent del PS i dels PC's

Aprofitar les eleccions europees per impulsar un procés de reorganització política és la tasca del moment. Les bases per fer-ho estan clares: amb un programa anticapitalista contra la crisi, en defensa dels llocs de treball, contra la precarietat laboral, contra l'atur per plans de llocs de treball i obres públiques prenent els diners de la banca i les grans empreses; un programa en defensa dels drets democràtics dels treballadors i els pobles: contra les lleis d'immigració, pels plens drets sindicals i polítics dels treballadors immigrants, per la unitat de la classe obrera, pel dret d'autodeterminació nacional de les nacions oprimides; en defensa dels serveis públics. Contra la Unió Europea, per una Europa dels treballadors Unida i Socialista. Una plataforma que exigeixi la mobilització unitària de totes les organitzacions de treballadors pel cesament immediat dels bombardejos, per fer fora l'OTAN dels Balkans, per la defensa del poble kosovar contra el genocidi, pel seu dret a l'autodeterminació i a armar-se per defensar-se de l'agressió. Un programa solidari amb els pobles que lluiten contra els imperialismes, començant pels propis imperialismes europeus.

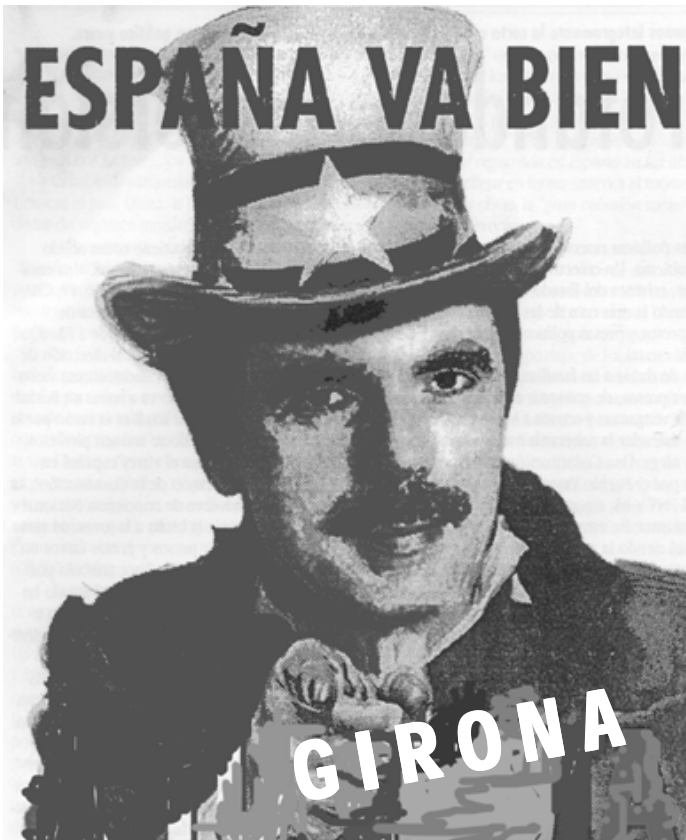
Agrupaments d'aquest tipus estan començant a donar-se en diferents països europeus, en els quals participen els nostres grups i per a nosaltres se situen en la mateixa perspectiva del Koorkom (veure article en aquesta revista). Lamentablement en aquestes eleccions s'ha retrocedit en la defensa d'un espai revolucionari que en les anteriors va defensar el PRT obtenint 20.000 vots. La nostra opinió és que hauríem d'haver impulsat un reagrupament de treballadors i joves al voltant d'una candidatura diferenciada del PSOE i IU. Lluita Internacionalista ens comprometem a impulsar aquest camí.

LI

JOVENTUT

Girona: 3 hores de *España-va-bien*

El passat 15 d'abril el senyor Aznar aterrava a Girona per a fer una conferència, amb assistència rigorosament limitada per invitació, per tal d'explicar que *España va bien*, i amb tots els ingredients escaients: convidat per un diputat de CiU i alguns dels poders mediàtics locals (Diari de Girona i l'emissora de la Ser) i, com no podia ser d'una altra manera, en un local de la Caixa.

A l'única circumscripció de l'Estat Espanyol on el PP no té representació parlamentària, amb el precedent de l'última visita del senyor Aznar a Girona (a la campanya electoral del 96 que va acabar amb càrrega policial) i una convocatòria de concentració de la Plataforma Antifeixista –nosaltres també hi érem- i l'ambient escalfat per la violenta repressió policial en les últimes aparicions d'Aznar mateix i d'alts càrrecs del govern i del PP per Catalunya davant de qualsevol intent de protesta... el senyor Pujol i companyia tenien molt clar què no havia de passar a Girona: la privilegiada primera demarcació amb els autonòmics mossos d'esquadra desplegats, molt desplegats.

La Generalitat va criticar els fets de l'Autònoma exclusivament per la manca de previsió, i a fe que ells van preveure: més de tres-cents mossos d'esquadra -molts d'ells equipats amb antiavalots- bloquejaven el pas a cotxes, veïns i vianants no ja a l'edifici on el senyor Aznar havia de fer la conferència, sinó a tots els carrers dels voltants des de tres hores abans de la conferència. Girona estava ocupada.

Els mossos van utilitzar la violència des del primer moment contra els 200 manifestants, els escuts els servien de protecció, de protecció per tapar els cops de porra i les patades, mentre les seves càmeres s'esmerçaven a gravar primers plans de tot i de tothom. Però van esperar amb ràbia continguda fins a estar segurs que les càmeres dels mitjans de comunicació havien recollit ben bé la imatge del primer totxo que un il·luminat va llançar contra ells. Aleshores va començar la batalla campal amb què van bombardejar tots els informatius de tot l'Estat. Apareixien d'arreu més i més furgones d'antiavalots, i mossos corrent amb escopetes de pilotes de goma, i cops de porra a tort i a dret... i van aconseguir el que volien: totxos i intents frustrats de barricada, i corredisses per tota la ciutat. Això sí, ben lluny d'on Aznar feia plàcidament la conferència -en un sisè pis, per si de cas.

Així, la concentració de protesta va transformar-se en un grup de 30 que van aprofitar el caos per arribar fins davant de la porta mateix de l'edifici, mentre els altres o corrien o es protegien on i com podien. I davant l'edifici cridant les tres hores d'España va bien fins que els mossos van descarregar enduent-se per davant a qui calgués. Així que el senyor Aznar, i els selectes convidats -alcalde socialistoide inclòs- només va haver d'escoltar en el fugaç instant de pujar al cotxe l'escriadassada a distància – però ja és alguna cosa- d'un grup rigorosament encerclat pels antiavalots.

I quan ell va ser fora els mossos van tornar a carregar, aquesta vegada, però, van haver de tornar a lloc les escopetes davant de 50 persones assegudes a terra.

A la nit va haver-hi la primera detenció, amb cops i patades inclosos. I la resposta de la Plataforma va ser més que tèbia: molts dels qui haurien d'haver estat a comissaria pressionant van quedar-se a casa per por de ser identificats per la policia. El degoteig de detencions va continuar fins quatre dies després, amb un total de cinc detencions, dels menys organitzats, per minimitzar la protesta. La premsa, tampoc no podia ser d'altra manera, va reblar el clau elogiant els mossos que havien aguantat estoicament la *kale borroka* gironina. Almenys queda clar qui són els professionals de la violència: ELLS.

TRALLA (4rt Filosofia UdG)

Setmana de *Lluita Social*

S'han iniciat ja les jornades de lluita social "Trenquem el silenci". Així diversos col·lectius, organitzats en diferents comissions temàtiques escalfen motors cara a les marxes contra l'exclusió que es trobaran a Colònia el proper 29 de maig, amb motiu de la cimera de caps d'estat del G8.

Alba (Barcelona)

Prou impunitat policial

Dimissió de Julia García Valdecasas.

Aturem el pla Policia 2000 i la Llei de Video-vigilància.

Dissolució de la Brigada d'Informació.

Tancament dels Centres d'Internament d'immigrants.

Durant les darreres setmanes persones relacionades amb el moviment d'okupació estan sent objecte de persecussió i criminalització per part de la brigada d'informació de la Policia Nacional. Dijous 6 de maig, cinc persones van ser detingudes al llarg del dia, acusades d'haver agredit un policia durant una bicicletada que es va organitzar el 24 d'abril per aturar els desallotjaments d'algunes cases okupades. La detenció va durar més de 40 hores i, en tot moment, es va negar l'accés a l'expedient als advocats i advocades sota l'excusa que "l'operació no estava tancada". El jutge els va posar en llibertat divendres a la matinada en observar les irregularitats de les detencions. L'operació va ser dirigida pel Grup 6è de la Brigada d'Informació.

Aquest no és un fet aïllat. Els mateixos policies que van efectuar les detencions i els interrogatoris també van participar en els incidents de Cornellà, el passat 5 de març, durant la concentració de protesta per la visita del Ministre de Treball, Manuel Pimentel. Els agents van detenir un jove apuntant-lo amb una pistola, en una imatge que es va difondre a diferents mitjans de comunicació oficials. També ho

havia fet en més ocasions: a la manifestació després del desallotjament de la Totxana (4/2/98), a Terrassa i el mateix dia de la bicicletada.

El Grup 6è de la Brigada d'Informació s'encarrega de fer un seguiment de les manifestacions, actes, festes i vida quotidiana dels centres socials okupats i col·lectius que els envolten. Tot i no saber la data de la seva creació, la seva actuació s'ha fet patent arrel del desallotjament del Cinema Princesa el 1996, amb amenaces, intimidacions i fins i tot pallisses a gent de Sant Andreu i Terrassa.

Però no només controlen i investiguen el moviment d'okupacions. La mateixa Brigada va elaborar la llista dels 10 estudiants "radicals" per al Ministeri de l'Interior, per tal de justificar la brutal càrrega dels antiavalots durant la visita d'Aznar a la Universitat Autònoma. En aquesta llista negra hi inclouen membres d'altres col·lectius, alguns d'ells del moviment independentista, del que també fan seguiment des de fa anys. Amb diferent intensitat i segons el grau d'incidència social, aquesta Brigada es dedica a controlar els col·lectius, organitzacions i persones que tenen una postura crítica davant la política institucional, l'economia de mercat i l'ordre establert.

Evidentment, i com a cos repressiu de l'Estat, actuen seguint una línia marcada per la Delegació del Govern i el Partit Popular en matèria de policia nacional, i coordinant-se amb la policia autonòmica de la Junta de Seguretat de Catalunya. L'objectiu de les seves darreres actuacions és aïllar els moviments de protesta, reprimint-los selectivament d'una banda (detenir 4 persones és més rentable que 100 i fa menys soroll...) i de l'altra, presentant-los com a violents davant la societat i marginant-los.

El nostre objectiu amb aquest manifest és fer pública l'existència d'aquesta Brigada com una continuació de les antigues estructures policials franquistes (Brigada político-social) transformada en un aparell de control democràtic. Ens afecta a totes i a tots. Creiem que la resposta i la denúncia ha de ser conjunta i de tots els col·lectius, associacions, entitats i persones que lluiten contra un sistema policial i autoritari.

La nostra proposta és engegar una campanya de denúncia amb una perspectiva àmplia de participació i que impliqui el màxim d'organitzacions de l'esquerra alternativa.

Amb aquest manifest s'inicia una campanya de denúncia als abusos policials i a la impunitat de l'aparell polític que els substenta. Així, el proper dissabte 5 de juny, a les 18 hs a la plaça Universitat, Associacions de veïns, partits polítics, assemblees d'estudiants i altres col·lectius que treballen des de la desobediència plantarem cara a la repressió.

Cal que tothom hi participi i que garantim la continuïtat que aquesta campanya hauria de tenir.

Manifestació

Dissabte 5 de juny a les 18 hs. A la Plaça Universitat

!!!Alerta!!!

La vivenda okupada al carrer d'en Blanco número 33-35 del barri de Sants torna a estar en perill de desallotjament. Aquest cop, amb l'ordre judicial ja signada pel jutge Gómez-Vizcarra (jutjat d'instrucció n. 12 de Barcelona). La convocatòria es manté: en cas de desallotjament es fa manifestació el mateix dia a les 20 hs a la Plaça de Sants.

Alba

Solidaridad urgente con compañeros represaliados

Durante los últimos meses se han producido importantes movimientos en defensa de la universidad pública en varios países latinoamericanos. Los estudiantes nicaragüenses luchan por el 6% del presupuesto que les asigna la Constitución, y tres de ellos han sido asesinados por la policía; en Chile un estudiante murió y 400 fueron detenidos por manifestarse a favor del aumento de las becas... También en Bolivia la lucha por la universidad pública está siendo fuertemente reprimida. A continuación presentamos la campaña de solidaridad impulsada por el MST, la sección de la LIT en Bolivia, para conseguir la eliminación de las sanciones contra uno de sus militantes, el profesor Jaime Vilela, que puede perder su puesto de trabajo por haber participado en las movilizaciones.

“Aquí en La Paz, se está desarrollando una fuerte lucha de la universidad estatal, la UMSA, exigiendo INFRAESTRUCTURA y mayor PRESUPUESTO. A fines de abril, (...) por decisión de una asamblea masiva, 240 estudiantes y 10 docentes de la carrera de Comunicación Social (Facultad de Sociales) decidieron realizar la toma de un edificio perteneciente ahora al Estado (...). La toma duró dos días y recibió un gran apoyo de las otras carreras, de Derechos Humanos y también de los diputados campesinos. A la segunda noche, fueron violentamente desalojados por la policía y hubieron varios detenidos.

Gracias a la movilización estudiantil permanente, se logró la liberación de todos, el mismo día. El gobierno se vio obligado a ceder a la UMSA, dos edificios para infraestructura. El conflicto siguió por Presupuesto, exigiendo un presupuesto de 125 millones de Bolivianos. Se logró una negociación con el Gobierno pero las autoridades universitarias aceptaron un presupuesto con un déficit de 39 millones de Bolivianos para este año. (...) Logramos durante todo el conflicto imponer que todas las decisiones importantes se tomen en asambleas docentes-estudiantiles. Estudiantes y docentes encabezaron (...) el 12 de mayo, la toma de las oficinas del Consejo Universitario, protestando por la capitulación de las autoridades universitarias frente al Gobierno. A consecuencia de esa toma, las autoridades decidieron procesar a 4 estudiantes y un docente. Eso puede significar la expulsión de los procesados de la universidad. El docente acusado es nuestro compañero Jaime. (...) Se trata evidentemente de un intento de desviar la lucha por el presupuesto hacia una lucha interna de la Universidad, contra los procesos. Estamos realizando una campaña de firmas dentro de la Universidad, y fuera de ella, exigiendo la anulación de las dos resoluciones del Consejo Universitario, tanto la de aprobación del presupuesto, como la resolución de proceso a los dirigentes de la lucha. (...)

El texto de la carta a firmarse esta a continuación. Por favor, mandennos directamente por fax a la Universidad 00-591-2-392232, con copia a nosotros por internet: abernal@caoba.entelnet.bo.Secretariado del MST-Bolivia.

CARTA A ENVIAR POR FAX A LA UMSA

Sr. Rector de la Universidad Mayor de San Andrés
y Presidente del Honorable Consejo Universitario
La Paz.
fax: 591-2-392232

Nos hemos enterado de la resolución del Honorable Consejo Universitario de la UMSA de La Paz, del 13 de mayo de 1999, que plantea el proceso al Lic. Jaime Vilela, por motivos de haber participado en la lucha universitaria en defensa del presupuesto e infraestructura. Tenemos entendido que el Lic. Jaime Vilela goza del fuero sindical por ser Presidente de la Asociación de Docentes de la Facultad de Sociales de la UMSA. Además el Lic. Vilela es conocido por su larga trayectoria como defensor de la autonomía universitaria y intelectual marxista boliviano.

Los abajo firmantes solicitamos la anulación de la mencionada resolución y la plena habilitación del Lic. Vilela en todas sus funciones docentes y sindicales.

Pinzellades russes després de l'efecte de la guerra

... i Ieltsin va resucitar

Quan tothom el creia una figura decorativa, Ieltsin va tornar a imposar les seves decisions. L'assumpte es va iniciar amb la guerra. En aquell moment Rússia negociava fons amb el FMI. L'inici de la guerra va agafar al primer ministre, Eugene Primakov, viatjant a EEUU per a negociar els crèdits promesos. Va donar mitja volta i va tornar al Kremlin.

La polèmica va saltar desseguida. Primakov i el PCFR van utilitzar la demagògia antiimperialista per a guanyar-se l'opinió russa que va sentir la caiguda de les primeres bombes sobre Belgrad com si haguessin esclatat a Moscú. Però les paraules no es van transformar en fets. La iniciativa va canviar de costat. El FMI i EEUU van posar les condicions: el fi de les declaracions antiimperialistes d'una banda, i l'aplicació dels plans dictats pel FMI per l'altra. Ieltsin va reemprendre la iniciativa i va nomenar a l'expresident Chernomirdin negociador a Belgrad. Així l'home de Gazpron, la empresa més gran del món en gas, recuperava l'espai polític. S'havia posat fi al període iniciat a setembre, després de l'onada de mobilitzacions, amb la imposició del PCFR de Primakov i la

cessió de poders presidencials de Ieltsin. Ara Ieltsin pot tornar a formar govern, al dictat de l'imperialisme, designant a Stepashin —que era el Ministre de l'Interior— nou cap de Govern — i qui, amenaçant disoldre la Duma, exigeix el vot favorable als plans del FMI. El PCFR aprova el govern per evitar eleccions anticipades. El govern compta a més a més el suport de Chubais, l'home del FMI a Rússia i de Berezovsky, el *padrino* de les mafies. En aquestes condicions s'abondarà a juliol el període preelectoral per a les eleccions a la Duma a desembre del 99, en un marc en el que s'han reduït les mobilitzacions, però la crisi social i la misèria segueixen dominant el panorama. Així que, tot i sabent que la gravetat de la situació russa hauria d'omplir aquestes pàgines i més pàgines, hem prioritzat l'espai per a la imminent arribada del dirigent metalúrgic Valery Popov al nostre país que no només ens donarà la informació de primera mà a les seves xerrades, sino que ens permetrà comprometrems amb la proposta obrera que representa.

Gira d'una candidatura obrera russa

El 7 de març es va fundar el Comitè obrer d'iniciativa Opció Obrera en una reunió d'activistes obrers de la fàbrica TMZ (de més de 10.000 treballadors) entre els quals es comptaven la majoria dels membres del Comitè de vaga *Stachkom* i joves del *Komsomol* (Unió de joves comunistes). El Comitè va aprovar la declaració que reproduïm seguidament per a repartir-la a les fàbriques i *koljoz*, en principi a la regió de Yaroslavl, de cara a escollir en assemblees els candidats per districte per a les eleccions de desembre del 99, així com el programa amb el qual es presentaran.

El Comitè Opció Obrera defensa en les assemblees la candidatura de Popov, que es el líder més respectat de la fàbrica i la regió, com a diputat de la Duma (Parlament Federal). La llei russa prohibeix agitar o juntar avals en favor de qualsevol candidat abans de la convocatòria oficial d'eleccions amb el corresponent reglament electoral. Això, per descomptat, beneficia els grans aparells polítics com el PCFR i d'altres grups capitalistes que mouen una poderosa maquinària publicitària per ràdio i TV, i fins

i tot paguen per les firmes d'avals. Les eleccions a la Duma estan previstes per a desembre i la convocatòria es fa quatre mesos abans d'aquesta data. Els obrers de TMZ hauran de donar els primers passos preparatoris des d'ara per a prendre nota de tots els activistes possibles disposats a juntar avals. És en aquest marc que Popov és convidat pels sindicalistes alemanys de la llista

de Bayer, com un dels informants a la conferència internacional de Colònia junt a d'altres sindicalistes d'EEUU, Colòmbia, Sudàfrica o Brasil —entre els qui se troba Ze Maria, cap de llista obrera a les darreres eleccions brasilenyes—. El tema és la guerra, la precarietat i l'atur. L'informe de Popov serà essencialment sobre la lluita contra Ieltsin i l'FMI, i les candidatures obreres dins d'aquest marc. D'Alemanya arrancarà la seva gira per Bèlgica, França i l'Estat espanyol amb tres objectius: coordinar les lluites, recollir pronunciaments a favor d'aquesta candidatura obrera i recollir fons per a la campanya.

MISSATGE ALS OBRERS D'EUROPA I EEUU

Com a obrer més d'una de les grans fàbriques de Rússia he de dirigir-me als nostres germans de classe, els obrers d'EEUU, als nostres germans obrers d'Anglaterra, als nostres germans obrers de França, Alemanya, Espanya i també als obrers d'Europa oriental. Però especialment faig una crida als obrers dels països integrats al bloc de l'OTAN.

L'OTAN desencadenà una brutal agressió contra els nostres germans obrers de Iugoslàvia. Avui assistim a una agressió que mou forces destructives en quantitat sense precedents a Europa des de la segona guerra mundial.

Avions, míssils, bombes, portaavions... Aquesta enorme maquinària bèl·lica llençada sobre el poble iugoslau continua fins avui, i l'OTAN no té intencions d'aturar-la. Entre les masses populars de Rússia creix la indignació i desesperació davant d'aquesta devastadora agressió que amenaça a tots.

Per tot això els fem una crida per a que actuem plegats per a aturar aquesta barbàrie, aquesta ignominiosa intervenció que provoca cents de milers de víctimes innocents de totes les nacionalitats i religions. Aquesta intervenció militar no resol la justa exigència del poble de Kosova. És el poble el que pateix amb aquests bàrbars bombardejos, i no els polítics i els militars. Per això no seran ells els qui resolguin el conflicte.

Queda només a les nostres mans el posar fi al genocidi! Proposem que us reuniu en assemblees per fàbrica, per barri, per sindicat. Proposem que organitzeu marxades i mítings davant dels aeroports per a aturar a aquests avions que porten la mort carregada a les seves ales! Que us manifesteu davant dels ports on abasteixen als portavions que llencen míssils contra les fàbriques, destileries i escoles.

Nosaltres, els obrers rusos, per la nostra part sabem que l'OTAN amb la seva salvatge agressió provocadora està generant una confrontació que abarca al nostre país i a tota Europa. Molts polítics de Rússia els fan el joc i volen arrastrar-nos a una guerra de proporcions internacionals... Hi ha els que només pensen en omplir les seves butxaques a costa de les armes. Això pot arribar a desembocar en una nova guerra mundial.

Els obrers de Rússia i de la CEI no ho permetrem! Amb la nostra unitat a cada fàbrica demostrarem que no servirem de carn de canó per a una nova massacre. Portarem endavant una lluita contra els paràsits, lladres i agents del capital internacional al nostre país. En tots els anys de poder de ieltsinista el país ha sigut saquejat, arruïnat i el potencial industrial i tècnic destruït. El president Ieltsin és una desgràcia per Rússia i també per als pobles de la regió, en especial de la ex-URSS. Els governs que es succeïxen només ens enfonsen més i més. Es venen un darrera l'altre als EEUU i ens lliguen als usurers del FMI.

Avui veiem que darrera de tota la demagogia «patriòtica», el premier Primakov i el vice Masliukov van empassar-se un cop més l'ham del FMI. Això significa més fam i misèria per a tots nosaltres. La tasca més urgent és fer fora a Ieltsin i al govern del poder! Hem de fer fora aquesta pesta! Crec que tenim prou força per a fer-ho! La unitat i solidaritat entre nosaltres i amb els obrers de la resta d'Europa ajudarà a fer més ràpida la victòria. **Junts vencerem!**

VALERY POPOV

vice-President del comitè sindical de fàbrica TMZ de Iaroslavl, 31 de març de 1999

Un lluitador com a candidat

Popov no és només un «candidat». És l'impulsor actiu, junt a d'altres activistes i dirigents de TMZ i de Iaroslavl, de *Opció Obrera*, l'embrió d'una organització obrera independent dels aparells burgesos i de l'estalinisme per a presentar una alternativa a les eleccions a tots els nivells. Extractem de les seves pròpies notes biogràfiques els elements més significatius

“Vaig néixer el 28/2/52 a la ciutat de Tutaev, a la província de Iaroslavl, en una família obrera i en aquesta ciutat vaig acabar l'escola secundària. Vaig entrar a treballar a la fàbrica de lli «Tulma» com ajustador i després com a electricista. Des del 80 soc obrer a la fàbrica de motors diesel de Tutaev, TMZ.

Com va començar el moviment

Va sorgir a finals de 1994, quan hi havia un deute salarial molt elevat, malgrat que la fàbrica treballava al 100% i amb rendibilitat. Això indicava clarament que la producció sortia de la fàbrica però els diners que arribaven anaven a caure a d'altres butxaques i no a les dels obrers. El deute salarial era de 4 mesos. Vaig proposar organitzar una assemblea general de fàbrica. La gent va assistir-hi massivament. Vem proposar a l'administració que pagués el deute, en cas contrari començaríem la vaga. Els directors ens van respondre que no érem ningú i que, si no seguïem determinat procediment, la vaga seria

il·legal i ens farien responsables davant el jutge. Vem passar tot el procediment legal i vam declarar la vaga a principis de 1995. Va ser total, durà 10 dies i “van aparèixer uns diners”: el salari de 3 mesos. La gent va confiar a les seves forces, en el moviment de vaga, en el Comitè de vaga i van deixar de dirigir-se al vell comitè sindical. Aquell mateix any es va realitzar la Conferència Sindical Ordinària i quasi tots els membres del Comitè de vaga van ser escollits a la direcció del sindicat. Després vam proposar a l'administració que pagués el deute pendent. Altra vegada van rebutjar-ho. Vem fer una vaga de 2 mesos. Ens van obrir una causa penal als dirigents del comitè de vaga i la gerència de l'empresa va demanar que es declarés la vaga il·legal. No van tenir èxit. La gent col·laborava, ens ajudava. La lluita de TMZ era respectada. Vem tornar a vèncer! Va ser a finals de 1995.

La lluita per fer fora al director de la fàbrica

El director, Malov, sempre repetia que la fàbrica tenia perspectives,

CRIDA ALS OBRERS I CAMPEROLS

Han passat vuit anys des de que nosaltres mateixos, amb els nostres vots, vam seure a Ieltsin en el cim del poder (...). I què tenim avui? Res! ¡Tenebres i res més!

La majoria dels polítics, d'absolutament totes les orientacions, que voletejen davant les càmeres de TV son cómplices de totes les decisions, relacionades amb la misèria creixent i l'opressió dels obrers i treballadors en general, amb la degradació social, amb l'ensorrament de la indústria, el creixement de l'atur i la cada vegada més gran dependència de l'FMI i els monopolis estrangers. Tots aquests politiquers, d'una o altra forma van ser promotors del genocidi a Txetxènia! Tot això va ser possible perquè els governants del país expressen només els interessos dels nous burgesos i vells nomenklaturistes. I així és, que avui, per una banda veiem l'enfonsament a la misèria de la majoria del poble treballador, que amb les seves mans produeix totes les riqueses i per altra banda, l'enorme enriquiment dels qui tenen el poder.

Però és possible en un país empobrit la prosperitat de tants nous rics? No! En la situació en la qual ha caigut Rússia avui, la paraula ric només pot significar lladre!

En el país es preparen eleccions. A la pantalla de TV apareixen sempre les mateixes cares i a les primeres planes dels diaris es llegeixen els mateixos noms... Ens renten el cervell per a acostumar-nos a que hem de fer la nostra elecció entre aquestes figures, quan en realitat el lloc per a molts d'ells és la presó. Ens fiquen al cap la idea de que no podem escapar del cercle que ens han marcat. (...)

Què ha de fer la classe obrera?

Tenim una única sortida de l'encallador: prendre el nostre destí en les nostres pròpies mans i treure del poder als explotadors d'avui. Però ells no donaran el poder voluntàriament. Els drets no es regalen, es conquisten.

Fins i tot en les condicions actuals està reconegut el dret a escollir i ser escollit. Nosaltres, els obrers, hem d'aprofitar aquest dret. Amb intentar-ho no perdem res. És necessari que proposem als nostres representants obrers, als nostres lluitadors més honestos i probats com a candidats a totes les instàncies del poder.

Tots els obrers, camperols i treballadors de base hem de ser el fonament de la societat, convertir-nos en una força política de tal manera que prengui sota la seva responsabilitat la conducció de l'Estat. En els jocs de cartes, quan el joc no va més, tallen la baralla. Així que ara prendrem la cartes i tallarem nosaltres.

La nostra consigna avui és, Per candidats obrers independents!

A les fàbriques, en les eleccions circulen o poden sorgir comentaris: Sabeu on us poseu, nois?... Sigui com sigui no aconseguireu res... i coses semblants a aquestes. Nosaltres els respondrem: Companys! No sigueu crèduls. Ningú no s'arremangarà i netejarà la merda per nosaltres! Ningú no resoldrà els nostres propis problemes... L'alliberament dels obrers serà obra dels obrers mateixos!

Comitè Obrer d'iniciativa Opció obrera, 7 de març de 1999

«quan hi hagi treball, hi haurà salaris». Però quant més prometia menys diners rebíem. Ens vem anar convencent de la seva incapacitat. Podia ser que en aquell període, quan tot l'estat feia fallida, els directors de fàbrica no fossin els únics culpables. Però als obrers tenen l'obligació de pagar-nos pel nostre treball. El raonament es molt simple: o ens pága o marxa. Passats 3 mesos, a l'assemblea d'accionistes de novembre del 97, vem aconseguir treure'l: els vots estaven condicionats per la pressió del moviment de vaga.

El moviment s'exten i coordina

Ja a finals del 95 vem entendre que ningú anava a fer cas a la nostra lluita si només aturàvem la fàbrica. Vem resoldre realitzar accions de «desobediència civil». Vem començar a bloquejar les rutes nacionals, després el pont «d'Octubre», a Iaroslav, l'única carretera que uneix el nord de Rússia amb Moscú. Vem estar allà parats durant 40 minuts a 32 graus sota zero. A dos companyes se'ls van congelar les cames. En 8 hores els vehicles no van poder circular. Vem comprendre que els obrers de la fàbrica TMZ sols, no aconseguiríem res. Vem decidir posar en peu de guerra les fàbriques de motors diesel de Iaroslav i ho vem aconseguir. A cada fàbrica va ser escollit un comitè de vaga. Es va organitzar un comitè de coordinació de la província de Iaroslav, del qual vaig ser elegit president. Al nostre moviment es va unir la fàbrica de construcció de vaixells i la d'aparells de ràdio de Iaroslav, i va

començar a ser conegut.

Els intents de desviar el moviment

En el 98 vem decidir viatjar a Moscú per a coordinar-nos amb els miners que estaven acampats davant la casa de govern. Va ser aleshores quan va aparèixer Aleksandr Vorobiov (membre del PCFR que es va presentar como coronel retirat). Vorobiov va viatjar amb nosaltres, va prendre iniciatives, es va posar davant els periodistes i se'l va veure a les pantalles de televisió. Com va aparèixer aquest personatge és un enigma. Després vem saber que en una altra província va treballar com a col.laborador del governador i per al KGB. Em sembla que és una figura promoguda especialment per enfonsar el nostre moviment ja que amb ajuda de membres del PCFR va aconseguir frenar bloquejos de ferrocarrils i desmobilitzar piquets i fàbriques.

Conclusions

Amb un dur aprenentatge vem arribar a la conclusió de que els obrers hem de fer i decidir-ho tot nosaltres mateixos. Prendre el timó a les nostres pròpies mans. No donar a ningú el comandament de la nostra lluita. Aquesta és la meva opinió, la independència obrera.”

Valery Alexeievich Popov

(ve de pàg. 3)

TOT PREPARANT UN GIR DE LA SITUACIÓ

Aquest és el depriment panorama de les eleccions. Però cal preguntar-se si l'evolució de la situació a favor de la dreta és conjuntural o bé marca una etapa. La nostra resposta és que cal preparar-se per a un gir de la situació: els símptomes de l'arribada de la crisi a la UE ja hi són presents en les indústries

Cal preparar-se per a un gir de la situació

exportadores, a més l'economia espanyola segueix sent l'anella dèbil de la cadena imperialista per la seva enorme dependència de les multinacionals

estrangeres. Recórrer a les privatitzacions per tancar els forats de la hisenda pública s'esgota un cop venudes les joies de la Corona, i equilibrar els pressupostos de l'Estat, tal com exigeix la UE, obligarà el Govern a retallades més contundent de les despeses socials i a un xoc més directe amb els treballadors. Amb aquestes premisses s'estaria acabant la fase gradualista i de consens amb els sindicats. Una evolució semblant va fer Thatcher a la Gran Bretanya, amb una primera fase moderada, gradual i de diàleg, i una segona més dura.

Alguns símptomes d'aquest gir ja s'han donat. El més clar a estat a Euskadi, on més difícil era la situació per la terrible divisió que recorre la classe obrera basca: l'èxit de la vaga general d'Euskadi per les 35 hores, que s'ha convertit en la més gran mobilització obrera d'aquests darrers anys i en un referent per a tots els treballadors, signe de la decisió a la lluita que mantenen. A més a més s'anuncia ja vaga a la mineria del carbó. La mateixa guerra ha repercutit en un augment de les mobilitzacions en aquests mesos, i va traduir-se en una major participació el 1er de maig.

Les eleccions han d'utilitzar-se per preparar les condicions d'aquest ascens previsible del moviment, per explicar les causes de la crisi capitalista de l'atur i la precarietat, per denunciar la política imperialista i antidemocràtica del Govern a Kosovo i Sèrbia, per defensar el dret de les nacions de l'Estat espanyol a l'autodeterminació contra l'Estat monàrquic. No som neutrals davant l'opció de vot, però la mobilització dels treballadors serà imprescindible independentment de qui guanyi les eleccions. No som neutrals davant la guerra a Kosovo i Sèrbia: la clau per derrotar tant a l'OTAN com a Milosevic és també la mobilització unitària de tots els treballadors. I això darrer no hi ha que preparar-ho, es urgent per avui.

II reunió del Koorkom

Es va realitzar la segona reunió del Comitè Coordinador (Koorkom) els propassats dies 17 al 20 d'abril a Manchester, Anglaterra. A la reunió varen participar el POI (Partit Obrer Internacionalista) de Rússia i Ucraïna; la LIT-CI (Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional); WI (Workers International) que s'havien integrat al KOORKOM; el ISR (Iranies Socialist Revolutionary) que hi eren com observadors, així com un dirigent de la ITO (Oposició Trotskysta Internacional). No varen assistir per diversos motius ni el GIR (Grècia) que és membre ple del Koorkom, tampoc el WIVL (Sudàfrica) ni el GIPR (Polònia) tots dos són observadors

Com no podia ser d'una altra manera la Guerra dels Balcans va polaritzar la discussió política de la reunió en un debat apassionat, franc i obert. Com resolució de la reunió es va aprovar un text amb per fer una campanya unitària contra l'OTAN i defensar el dret d'autodeterminació de Kosovo (aquest text queda reproduït a les pàgines interiors). El text aprovat tracta d'impulsar l'agrupament de forces que defensen al poble kosovar al temps que es situen contra l'agressió de l'OTAN. També es va aprovar una declaració de la majoria de les organitzacions presents sobre la Guerra, encara que WI no compartia els termes de la mateixa i va presentar una declaració pròpia. En el número 2 de la revista del Koorkom, que ja està a punt de sortir, estan recollides les aportacions que es van fer a la reunió.

També es va votar una resolució sobre la constitució del comitè de coordinació sindical. A la reunió es va informar de diverses reunions a EEUU i Turquia sobre intents d'agrupaments sindicals que demostren la preocupació que hi ha al món sindical per establir connexions internacionals per unificar la lluita dels treballadors. Des de la primera reunió del Koorkom de Moscou en la qual es va decidir impulsar una coordinació sindical s'ha pres diverses iniciatives en aquest sentit: s'ha donat suport a la lluita dels miners russos contra el tancament de la Mina Kunetskaya, s'ha format el Comitè obrer a Rússia amb la integració del sindicat de la Mina Kunetskaya i s'ha realitzat la gira dels companys brasilers que són membres de la direcció de la CUT. També s'ha intentat impulsar accions concretes a diversos països contra els plans de les multinacionals, com a General Motors o a Philipps. La reunió de Manchester va decidir establir una comissió integrada per companys brasilers i britànics per impulsar aquesta tasca.

La valoració que podem fer de la reunió és molt positiva i confirma, tant per l'ampliació del Koorkom a noves organitzacions com per l'interès que altres han manifestat, que hi ha un espai i una gran necessitat d'avançar en el reagrupament de les organitzacions revolucionàries en un marc internacional. El camí serà difícil perquè cal discutir a fons i sense ambigüitats —com s'ha fet a Manchester— per anar conformant un nucli programàtic sobre el qual afermar una nova organització internacional superior a la suma de tots els components que avui s'agrupen al Koorkom. L'experiència en accions comuns (com ha estat el tancament de la mina russa o ara front a la guerra) ha de servir per confirmar la correcció de l'orientació i per unir noves forces al projecte. La classe obrera internacional necessita més que mai un Partit Mundial revolucionari.

Josep Lluís del Alcázar

A punt de sortir el nº2 de la revista del Koorkom, demà-la!

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 17080 de Girona.
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
Tel-fax 93- 296 68 89

Pots subscriure't a la nostra revista mensual enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100212756** (1500 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2000 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1000 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Subscripció a Lluita Internacionalista
Nom i cognoms
.....
Adreça
Població CP.....
Telèfon

L I T

Liga Internacional de los Trabajadores

POI

Partido Obrero Internacionalista

La emancipación de los trabajadores será obra de los trabajadores mismos - K. Marx

La OTAN fuera de los Balkanes

Unidad de todos los trabajadores contra la guerra en Yugoslavia

Por una Europa de todos los trabajadores

En Europa hay guerra, y los principales jefes de gobierno que se reúnen para «construir la unidad europea» son los que ordenan agredir militarmente y destruir con masivos bombardeos toda una región de Europa y matar a sus habitantes.

La OTAN - es decir, nuestros gobiernos europeos aliados al de Clinton - tienen cada día más dificultad en continuar con su hipócrita discurso de que destruyen los caminos, los puentes, las fábricas, las escuelas y las casas, de que llenan los campos de minas y de que matan a miles de trabajadores en Serbia, en el Kosovo y hasta en países vecinos, por «razones humanitarias», por una preocupación por la suerte de los trabajadores.

Proclamaban bombardear la región para evitar la limpieza étnica practicada por Milosevic, pero sólo la favorecieron. Hoy se cuentan por centenas de miles los que sufren de ese flagelo.

Proclamaban «ayudar» al pueblo oprimido del Kosovo, un pueblo que había empezado a levantarse en armas en su justa lucha contra la opresión de Milosevic y su «gran Serbia», pero destruyen su país, echan a sus habitantes, le prohíben hablar de independencia y hacen todos los esfuerzos posibles para lograr desarmar a esa resistencia.

Proclamaban enfrentar al dictador Milosevic, pero no promueven que el pueblo serbio se libere del dictador, sino que la OTAN misma ocupa el lugar del dictador, para colonizar el país al servicio de los intereses imperialistas.

Esta agresión y barbarie con objetivos de rapiña desnuda los verdaderos objetivos de Clinton, la OTAN y la UE. Porque entretanto, esos gobiernos - la mayoría de ellos «socialistas», apoyados fielmente por «comunistas» o «ecologistas» según el país - son los mismos que aplican políticas de ajuste en sus propios países. La misma lógica del beneficio, de la ganancia capitalista, que destruye masivamente fábricas, escuelas, casas y puentes en Yugoslavia para después lucrar con la «reconstrucción» con mano de obra más barata que antes y con la venta de coches y de petróleo que antes se producía en el país, esa misma lógica del beneficio de unos pocos lleva a nuestros gobiernos a cerrar fábricas, a aumentar el desempleo y a hacer trabajar en condiciones inhumanas los que quedan con un empleo.

En Yugoslavia, como en los demás países europeos, las víctimas son siempre el pueblo trabajador. Y para los trabajadores no hay víctimas de primera y de segunda. El trabajador kosovar echado de su casa en Pristina por un chétnik, el trabajador de la fábrica de coches de Zastava y tantas otras que pierde su empleo porque la OTAN bombardeó su fábrica, el trabajador de una fábrica en Francia, Alemania o Italia que pierde su trabajo porque su empresa «no es más rentable», o el trabajador de Rusia que pierde su trabajo porque «privatizaron» su empresa, todos juntos tenemos que enfrentar ese mismo enemigo, el mayor terrorista del planeta que utiliza la tecnología más sofisticada para sembrar la muerte y la miseria.

Los trabajadores de la fábrica de motores diesel TMZ de Yaroslav paralizaron su trabajo del día, ni bien se enteraron de los bombardeos de la OTAN. Su dirigente, Popov, nos dice: «Está en las manos de los trabajadores poner fin a ese genocidio. Proponemos que se reúnan en asambleas por fábrica, por barrio, por sindicato. Proponemos organizar marchas y mítines frente a los aeropuertos para detener esos aviones que siembran la muerte.»

Contra Hitler, los trabajadores - en primer lugar los rusos - organizaron la resistencia, y terminaron derrotándolo. En la guerra de Vietnam, los trabajadores americanos, desde el interior del más potente bastión imperialista, organizaron la resistencia y ayudaron al triunfo

de la lucha del pueblo vietnamita. Hoy, desde los propios países de la OTAN, los trabajadores debemos organizar la resistencia para terminar con esa guerra, y al mismo tiempo, para hacernos más fuertes para derrotar los planes de ajuste y de colonización capitalista en nuestros países.

Un dirigente sindical belga decía: «La guerra provoca la revolución y la revolución impide la guerra. Por el momento, las fuerzas de la guerra son más fuertes, pero ambas cosas son posibles». A eso tendremos que llegar un día, a derrotar al imperialismo mismo. Y para acercar ese triunfo, hoy hay que luchar por:

Unidad de todos los trabajadores contra la guerra en Yugoslavia

La OTAN, fuera de los Balkanes

Reducción de la jornada laboral, sin reducción de sueldo, ni directo ni indirecto

No al trabajo temporal: trabajo fijo para todos

La gente primero! No al cierre de fábricas.

No a la lógica capitalista del beneficio.

Por una Europa de los trabajadores.

Firman este llamado, los partidos en Europa de la Liga Internacional de los Trabajadores - Cuarta Internacional (<prt@filnet.es>) y el Partido Obrero Internacionalista de Rusia y Ucrania <mrp94@hotmail.com>, todos integrantes del KoorKom (Comité Coordinador por un Partido Obrero Revolucionario Mundial).